

COL·LABORACIÓ

A L'ACONCAGUA SENSE GLUTEN

Amb "A l'Aconcagua sense gluten" pretenem realitzar un esdeveniment de gran impacte social, com serà l'expedició Aconcagua Sense Gluten i totes les activitats associades, per tal de generar opinió, millorar els coneixements sobre la malaltia celíaca i sensibilitzar la població en general pel que fa a la importància dels diagnòstics preventius i l'impacte psicosocial que té la intolerància en els malalts ja diagnosticats.

Els nostres objectius són:

- Facilitar i millorar la qualitat de vida del celíac
- Socialitzar, per donar a conèixer la malaltia i aconseguir un canvi d'actitud en els diferents àmbits: productiu, mèdic i social.

Per aconseguir-ho, ho farem amb el que més ens agrada com a mitjà: la muntanya!, amb tota una sèrie d'activitats per a celíacs i no celíacs:

- Sortides d'entrenament i sortides socials
- Participació en marxes, raids, curses organitzades i sortides de centres excursionistes
- Formació a col·lectius professionals de restauració
- Xerrades i audiovisuals per al públic en general i especialitzat
- Concerts, sopars temàtics, activitats puntuals de sensibilització
- Altres activitats en les quals ajudem logísticament els celíacs.

Des de fa temps s'està caminant perquè socialment es conegui la intolerància al gluten, però encara queda molt camí per recórrer... Podem esperar que algú el recorri per nosaltres o podem ser dels que obrim camí...

Nosaltres, de moment, escollim la segona opció...

Volem treballar per treure les pedres del camí i que els que passen darrere ho tinguin més fàcil

Tomàs Navarro

L'OBSERVATORI DEL TURÓ DE L'HOMÉ

Després de més de setanta anys d'existència, l'observatori meteorològic del turó de l'Home, al Montseny, deixa de funcionar. L'actual observador, fill de l'anterior, que hi va néixer fa quaranta-sis anys i que en fa quinze que hi

treballa, ha perdut el lloc de treball, per causes que no fan al cas, i ningú no el substitueix.

A part d'implicacions d'ordre científic i personal, la desaparició d'aquesta instal·lació té un simbolisme evident. En efecte, és la desaparició de l'únic observatori de muntanya establert per la Generalitat de Catalunya (any 1932), que per dret de conquesta passà al Servicio Meteorológico Nacional al final de la Guerra Civil i que no ha estat transferit encara a l'Administració catalana.

Per això, l'observatori del turó de l'Home és, per a molts, força més que una simple estació meteorològica. Tenint en compte aquest caràcter simbòlic, proposo que, tant per part de les institucions com de la ciutadania, s'obri un procés de reflexió encaminat a trobar, corn més aviat millor, una solució satisfactòria a la qüestió.

Carles Albesa i Riba
(Publicat al diari *Avui*)

Adherit a:
Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia
DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

Club Excursionista de Gràcia

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

XXIII Any - 2a. Època, núm. 85

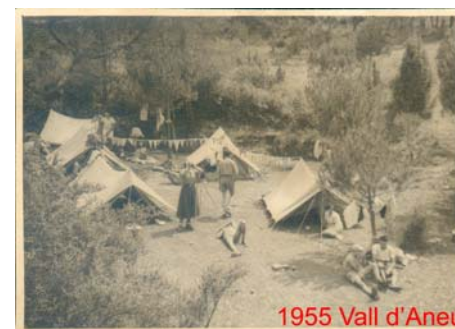
Fundat l'any 1922

M A I J
J U N Y
2 0 0 5

PASSATGEMULET, 4
TEL: 93 237 86 59
FAX: 93 237 31 48
08006 BARCELONA

Butlletí social

1955 Vall d'Aneu

1969 l'Escala

75 è aniversari secció d'acampada

1970 Font Martina

1968

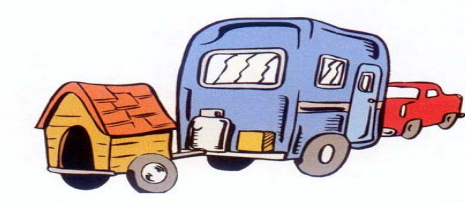
2002 La Borda del Pubill

1930-1955

1955-1980

1980-2005

EDITORIAL

L'any 1941 Ernest Mallafré va endegar inicialment el que es denominà CEG-SE i que posteriorment acabaria com a GEDE (Grup Especial d'Escalada) del CEG. Aquesta iniciativa sorgí de les habituals activitats per les escoles catalanes d'escalada, com Montserrat, Sant Llorenç, sot del Bac, etc., on els nostres consocis

de l'època van començar a desenvolupar una veritable escola d'escalada clàssica, i es formà el segon grup d'alta muntanya de Catalunya. També cal ressaltar que el mes de maig del mateix any es realitzà la primera ascensió femenina a càrrec de la Carme Romeu, consòcia de la nostra entitat.

Com es pot comprovar per aquesta introducció, la vitalitat dels nostres membres al llarg de la història demostra que no es cap casualitat que la nostra entitat tingui avui en dia la solidesa que té. Així doncs, rememorant activitats que van refermar la posició de capdavaners, cal també mencionar el mes de maig de l'any 1948, en què es va assolir per primer cop l'Agulla de Mal Pas a càrrec dels nostres consocis F. Esquerda i J. Estorach.

L'any 1952 ja es feia esment de la necessitat d'una escola per tal de coordinar les diferents assignatures que corresponen a les disciplines formatives del món excursionista, situació que encara es dona avui en dia, en ple segle XXI, ja que continuem cercant solucions a un reconeixement oficial de l'ensenyament dins de les entitats excursionistes, que han estat bressol de l'excursionisme.

El Gede actualment treballa en la recuperació de les antigues vies, i si fos necessari reequipar-les amb el material adient, la preparació d'una sèrie de projeccions de pel·lícules exclusives d'escalada i un llibre que reculli de forma gràfica les vies que històricament han estat assolides per membres del nostre teixit associatiu.

Veiem que la força dels nostres col·lectius de muntanya ha aportat a la nostra entitat un alt grau de presència en tots els àmbits, la qual cosa hem d'aprofitar per, des de la nostra situació d'avantatge i amb l'esforç dels membres de les nostres seccions, enfortir encara més la nostra presència en el món de l'esport de muntanya.

La Secció de Muntanya, a través dels seus cursets d'iniciació a l'excursionisme, ha permès fer arribar les nostres tècniques als aficionats que volen iniciar-se als esports de muntanya amb la seguretat que pertoca a un esport amb característiques molt específiques. També cal destacar les activitats d'esquí de muntanya, en què enguany s'han dut a terme una important trobada a la Vall d'Aran, per tal fer un inici de temporada conjunta, i també, durant la temporada, altres activitats com ara audiovisuals i

xerrades sobre seguretat a càrrec dels bombers de la Vall d'Aran.

Medalla d'Honor Barcelona. Fotografia de Juan Pascual

Crec que queda perfectament demostrada la importància d'aquestes disciplines per a tots nosaltres, que encara hem de potenciar més, les quals, amb la col·laboració de la resta de seccions, la Matagalls-Montserrat, el cicle d'audiovisuals Buch i Parera, l'acampada i el mateix agrupament Pere Rosselló, bressol de joves excursionistes, sense oblidar la coral, faran que es continuï enriquint la nostra entitat i, òbviament, el món de la muntanya, com així ho demostren els reconeixements rebuts de millors activitats i club de Gràcia i, com a colofó, la Medalla d'Honor de Barcelona.

Francesc Sanahuja

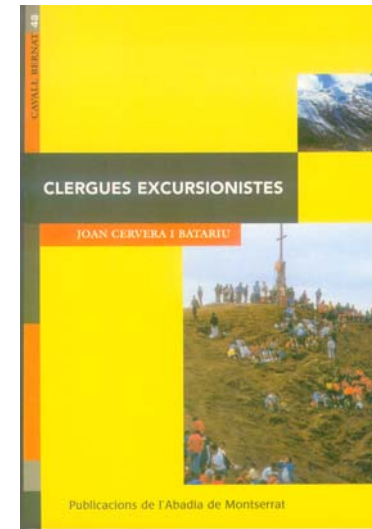
ALTES DE SOCIS

7912	ANA JANÉ CERCANS
7913	SERGI RECACHA LIMERES
7914	JORDI FERRER BÉJAR
7915	JORDI ROMA I SALA
7916	LUCÍA GARCIA DURAÑONA
7917	MAX HERNANDEZ BARÓ
7918	ELISABET CUATRECASAS CAPDEVILA

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE *CLERGUES EXCURSIONISTES*, DE JOAN CERVERA I BATARIU

El dia 25 de gener al Palau Robert, concretament a la sala d'actes de les Cotxeres, en Joan Cervera i Batariu va presentar el seu darrer llibre *Clergues excursionistes*, que, amb el número 48 de la "Col·lecció Cavall Bernat", ha estat editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

La taula, que va ser presidida per Ignasi Doñate, director del Consell Català de l'Esport, era compartida amb Lluïsa Julià, secretària de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana; Jordi Úbeda, gerent de Publicacions de l'Abadia de Montserrat; Francesc Sanahuja, president del Club Excursionista de Gràcia, i Emili de Tomàs, expresident de Mountain Wilderness de Catalunya.

Va encetar els parlaments Ignasi Doñate, que donà la benvinguda als assistents i cedí seguidament la paraula a Emili de Tomàs, el qual va fer una exposició sobre les arrels de l'amistat amb en Joan i les mútues col·laboracions i va acabar amb un repàs de l'etapa d'en Joan com a president de Mountain Wilderness de Catalunya, etapa, va dir, que es va caracteritzar pel rigor i serietat en les campanyes de recuperació paisatgística, la molt estreta col·laboració amb l'Administració i la diversitat en les formes per donar difusió a la filosofia del *wilderness*.

Francesc Sanahuja va centrar la seva exposició en la trajectòria d'en Joan dins del Club Excursionista de Gràcia, un recull de l'història alpinística, directiu i organitzatiu, en la vessant d'escriptor i d'articulista i en la dèria (des de la seva millor observació) per l'ordre i el marcat sentit de les prioritats, per finir amb un repàs pels innombrables reconeixements, medalles, plaques, títols, etc.

Seguidament Lluïsa Julià ens va donar l'oportunitat de viatjar pel contingut del llibre. Gràcies a una exposició detallada i ordenada, ens va endinsar en uns personatges que continuament estan comunicats per un doble fil conductor: l'església i la muntanya, dues maneres vàlides i alhora compatibles d'entendre la fe. Hi ha en aquest recull un fet molt important, i és que Joan Cervera ha pogut, en la major part dels casos, mantenir converses amb els clergues que donen sentit al llibre. Aconsegueix així, i en

primera persona, relats i experiències a muntanya amb una frescor espontània i amb gran profunditat.

Podem mitjançant el llibre seguir les excursions i copsar el moment, històricament parlant, que viu el país. També ens situa sobre els tipus de vestimenta, materials i estris que en aquells moments s'utilitzaven a muntanya, i la veritat es que més d'un cop i des de la perspectiva actual podem trobar-nos en situacions d'una certa comicitat. La relació en algun dels casos més que estreta entre església i muntanya va ser analitzada amb gran sensibilitat per Lluïsa Julià, alhora que ens va involucrar amb les seves paraules en una, diguem-ne, necessitat de llegir el llibre els que encara no ho haguéssim fet, i aprofundir així en la vessant excursionista de Jacint Verdaguer, Norbert Font, Jaume Oliveres, Antoni Batlle, Jordi Llimona, Ricard-Maria Carles, Malaquies Zayas, Ramon Vidal, Ignasi M. Colomer, Antoni M. Cases, Joan Botam, Raimon Algueró, Ramon Ribera-Mariné, Ramon Oranies i Joan Torrent.

Jordi Úbeda tot seguit ens va situar cronològicament en les diverses col·leccions de l'Abadia, tot començant pel que va significar el naixement de la que, tal com el seu nom indica, de motxilla, era pensada per dur dins de l'estri que més ens identifica com a excursionistes. Va fer una mena de petit homenatge als components de l'equip assessor, uns homes amb la força que proporciona l'amistat i el fet d'haver compartit moltes hores de tresca per la muntanya. Seguidament va fer esment de les diverses col·leccions publicades per l'Abadia de Montserrat fins a arribar a la de "Cavall Bernat", que és en la que, amb el número 48, en Joan Cervera presentava aquest llibre.

Amb la humiliat que li és característica i amb la concreció i la claredat que sempre ha emprat, en Joan Cervera va prendre la paraula per agrair a tots els assistents la seva presència, i va fer esment especialment de l'Albert Manent, a qui va agrair de nou el fet d'haver redactat el pòrtic d'aquest llibre. Ens va mostrar el goig que significa haver conegut uns homes que han dedicat la seva vida a la fe i a l'església, i que l'han pogut compartir amb l'afecció per la muntanya i amb l'amor pel país.

Va cloure l'acte Ignasi Doñate amb unes breus paraules i amb un llarg agraïment.

**Oriol Bru
Març 2005**

esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://www.filnet.es/2c/nus>
e-mail: nus@filnet.es

Sens dubte que un dels antics pobles limítrofs de la Barcino romana que millor ha conservat aquest caràcter és la **vila de Gràcia**. Tal vegada sigui aquest el principal motiu pel qual alguns escriptors l'hagin novel·lada, com és el cas de **Rafael Vallbona**, amb el seu llibre *Gràcia* (Editorial Columna, 2003), o bé que n'hagin fet una radiografia viscuda, com recull mossèn **Manuel Tort** a la seva obra *Gràcia al cor* (Editorial Claret, 2003).

No podem oblidar la novel·la de **Miquel de Palol** *Les concessions* (Editorial Columna, 2004), que, segons se'ns diu a la contraportada, “és una història senzilla, sense dobles sentits i apta per a tots els públics, sense vàcua faramalla simbòlica, situada en el moment actual i en el barri barceloní de Gràcia”. O bé el resum d'articles de **Jesús Moncada**, publicat per Edicions 62 (2004) sota el títol *Cabòries estivals*, on en diferents moments, i gairebé de trasantó, es refereix al tros de Barcelona que va adoptar un xiquet de Mequinensa per a viure a la gran ciutat: la vila de Gràcia. I ho fa, per exemple, en termes com aquests: “Anit no vaig aclucar l'ull. Pel balcó del meu estudi, que dóna a un carrer del rovell de l'ou de Gràcia, entraven tots els ingredients d'una de les encisadores, inefables nits ciutadanes d'estiu...” Més endavant hi torna: “Seguint l'itinerari de sempre pels carrers deserts, plens de papers convocant a la vaga general del dia catorze [1988], fem cap a la plaça del Diamant. D'ençà del migdia, hi ha una novetat: al monòlit erigit en un dels angles, amb una inscripció en una placa de marbre per recordar que el lloc va inspirar la novel·la de la Mercè Rodoreda, apareix una pintada nova, indesxifrable, encara fresca”. I més: “L'estridor del timbre del telèfon s'afegeix a l'estrèpit circulatori que fa vibrar els vidres del balcó. De bon matí, el Torrent de l'Olla és un desgavell”. Jesús Moncada, en unes breus pinzellades, ens retrata situacions ben peculiars i, dissortadament, habituals en els nostres carrers.

Deixeu-me, però, referir-me més específicament, si bé en forma sintetitzada, a les novel·les de Rafael Vallbona i Manuel Tort. I ho vull fer perquè totes dues tenen un desenvolupament parcialment paral·lel i una visió certament coral de la vida gracienc a actual. Cal, però, tenir ben present que *Gràcia*, de Rafael Vallbona, és un relat, podríem dir, plenament imaginari i que, en canvi, *Gràcia al cor*, de Manuel Tort, és, segons confessa el mateix autor, la plasmació dels seus records i il·lusions dels anys vuitanta. Fixem-nos, d'entrada, en les dedicatòries de cada llibre: “A Joan, Pepita, Maria i Montserrat Reguant, a Ramona Campabadal, motors de la història” (Rafael Vallbona); “A la noia que, sense coneixe'm, m'omplí les mans de caramels un dia de Sant Medir. A les escoles amigues que, després de tants anys de treball prodigiós a la vila de Gràcia, han hagut de tancar les portes darrerament” (Manuel Tort). Com es pot veure, les dues van adreçades a persones anònimes, però totes *motors de vida*.

Amb una enginyosa narrativa, Rafael Vallbona entrellaça una història d'intriga que conté tota la “fauna” humana que conforma l'actual tramut ciutadà gracienc: immigrants

interiors i exteriors, turistes i estudiants estrangers del primer món, ocupes, menestrals i obrers de soca-rel, anarquistes i utòpics, nois i noies sense nom, i molts tipus més, en un univers bigarrat. S'afirma que Gràcia és la metàfora del poble convertit en ciutat, on la convivència entre el vell i el nou li atorga una personal vitalitat i, alhora, n'és la font de tots els conflictes.

Monòlit a què es refereix Jesús Moncada, i que ha desaparegut. Fotografia d'Aurora Vila (1980)

Per contra, Manuel Tort, després de tota una vida dedicada al servei pastoral de la vila, ens ofereix una entranyable visió del pols gracienc i del batec dels seus carrers i places, mitjançant l'aparició de més de cent quaranta personatges de tota mena, entre ells alguns que són reals, i també institucions com Els Lluïsos, l'Artesà, el Centre Moral, l'Orfeo Gracienc, l'Esbart Lluís Millet, les colles de Sant Medir, la Festa Major... omplen les planes d'aquest llibre que ens fa reviure un temps inoblidable. Josep Faulí, en un article publicat al diari *Avui* del 13 d'abril del 2003 sota el títol “Un capellà de Gràcia”, escriu: “La història de Mn. Tort és plena de dolor i de caritat, de mancaments i col·laboracions; és el món d'un sacerdot activíssim que es fa història i es fa literatura amb fidelitat als orígens. Mossèn Tort duu Gràcia al cor, però la hi duu amb tota la seva gent i amb tota la seva problemàtica.”

Em permeto recomanar la lectura de tots dos llibres, i és indiferent que comenceu per l'un o per l'altre, perquè, si bé les dues històries narrades són gairebé divergents, el lloc en què transcorren és el mateix. Els mateixos carrers i places; les mateixes activitats; els mateixos locals i les mateixes institucions. Fins i tot és possible que els personatges, situacions, preocupacions, dubtes, etc., se us barregin i arribin a fer-se complementaris i alternatius. Només l'estil propi de l'autor us farà identificar les històries corresponents a cada un.

Que aquestes lectures us siguin ben agradables i profitoses!

Joan Cervera i Batariu

AGENDA

MAIG

5, dijous
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Meteorologia

7 i 8, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Sortida a Montserrat

7 i 8, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya.Cicle sortides d'alta muntanya
Certancan (2.853m) Pallars Sobirà
Coordinació: Andrés Chinchilla

7 i 8, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya.Cicle sortides de mitja muntanya
En BTT pel DELta de l'Ebre
Coordinació: Natalia LLàcer

11, dimecres
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Cartografia i Orientació

12, dijous
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Primers Auxilis i Medicina de Muntanya

12, dijous a les 21.30 h
Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
ESCALADA ARTIFICIAL EN ROCA AL SESTATS UNITS
A càrrec de Xavi sánchez

14, 15 i 16, Segona Pasqua
Secció de Muntanya.Cicle sortides per a esquiadors de muntanya
Xemeneies (2.812m) i Montsaliente (2.882m) Pallars
Coordinació: Beerta Algueró

15, diumenge
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Sortida a Monogràfic d'Orientació

17, dimarts
GEDE. Curs d'iniciació escalada en roca
Presentació iTeòrica

19, dijous
GEDE. Curs d'iniciació escalada en roca
Teòrica i boulder

19, dijous
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Coneixement del Mesi Ambient

21, dissabte
GEDE. Curs d'iniciació escalada en roca
Sortida de pràctiques a la regió d'Agulles (Montserrat)

21 i 22, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Sortida a Cadi-Moixeró

22, diumenge
GEDE. Curs d'iniciació escalada en roca
Sortida de pràctiques a la regió de Gorros (Montserrat)

22, diumenge
Secció de Muntanya.Cicle de GR (GR-1)
17a Etapa: Odèn - Cambrils - Ollana
23,83 Km, 6h 15'
Desnivells aproximats: +820m - 1750m
Coordinació: Manel Arnau

22, diumenge
Secció de Natura
Sortida a les Penyes Altes de Moixeró
Per més informació al telèfon 933396440 i al plafó del Club.
Coordinació: Jordi Pi i Calzada

24, dimarts
GEDE. Curs d'iniciació escalada en roca
Teòrica

26, dijous
GEDE. Curs d'iniciació escalada en roca
Teòrica i boulder

26, dijous
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Planificació global d'una sortida

28 i 29, dissabte i diumenge
GEDE. Curs d'iniciació escalada en roca
Sortida de pràctiques al Pedraforca

31, dimarts
GEDE. Curs d'iniciació escalada en roca
Teòrica i Cloenda

28 i 29, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya.Cicle sortides per a esquiadors de muntanya
Pic de Broate (2.705m) Ariège
Coordinació: Cesc Davi

28 i 29, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya.
Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació Sortida a L'Alta Garrotxa

JUNY

2, dijous a les 21.30 h

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
CAMINANT PEL PAÍS DELS XERPES
A càrrec de Mireia Turell, Pili Justo i Xavi Aymar

2, dijous

Secció de Muntanya.

Curs d'Iniciació al Muntanyisme i l'Orientació
Diapositives i Cloenda del curs

4 i 5, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle sortides per a esquiadors de muntanya

Turon de Néouvielle (3.035m) Hautes Pyrénées

Coordinació: homedelesneus@gmail.com

5, diumenge

Cantaires Muntanyecs

41ª Festa de la Cançó de Muntanya

a l'ermita de La Salut, de Sabadell

11, dissabte, a 2/4 de 8 del vespre

Cantaires Muntanyecs

VI Concert de Primavera

Sala de Plens de l'Ajuntament de Gràcia

12, diumenge, a les a les 7 del vespre

Cantaires Muntanyecs

Concert a l'església de Sant Miquel dels Sants

carrer Escorial nº 163

18 i 19, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle sortides de mitja muntanya

Travessa Núria-Carança

Coordinació: Manel Castelló

19, diumenge

Barnatresc

IV Caminada de Gràcia

22, diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de GR (GR-1)

18a Etapa Oliana-Peramola-Molí Nou

19,5 Km, 5h 45'

Desnivells aproximats: +700m - 625m

Coordinació: Manel Arnau

JULIOL

2 i 3, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle sortides de mitja muntanya

Ruta pel Cadí-Moixeró

Coordinació: Carme Ballesta i Núria Colomar

7, dijous a les 21.30 h

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera

LES MUNTANYES PERSES I LA SEVA GENT

A càrrec de Marc Pérez, Mayte González i Pooyan
Dadvand

CANTAIRES MUNTANYENCs

XXI TROBADA CORAL DE GRÀCIA

El 12 de març darrer se celebrà, al Col·legi Sant Estanislau de Kostka, la XXI Trobada Coral de Gràcia, a la qual varen participar les corals següents: Coral Baluern, Coral

Mare de Déu del Coll, Coral Núria de UEC, Cantaires Muntanyencs del CEG, Coral Pau Casals-Gràcia, Coral Unda Maris, Coral Vent del Nord i Coral Eutercàmera.

Cada una d'elles va interpretar dues cançons. Les dels nostres Cantaires Muntanyencs foren: *Per tu jo cantaria*, de M. Meystre, i *Algú passa pel camí* (popular alemanya), harm X. Ferrer.

En acabar les actuacions individuals s'ajuntaren totes les corals en el cant de:

El rossinyol Harm. A. Pérez Moya

El brindis (cànon), W.A. Mozart

El cant del poble J. A. Clavé- A. Vives

Finalitzat el concert, el Sr. Josep M. Garcia Plaia excusà el Director del Col·legi, absent de la ciutat, en nom del qual agrai l'assistència de les Corals i del públic. El Sr. Albert Mussons, Conseller Municipal de Cultura del Districte de Gràcia, va posar en relleu que algunes de les Corals participants en aquesta Trobada hi havien estat fidels des del primer dia. Donà les gràcies a tots per aquesta fidelitat (aquí podem felicitar-nos perquè la nostra és una d'elles). Va fer esment, a continuació, de la pèrdua del mestre Antoni Pérez Simó, tan unit a la història de l'Orfeó Gracienc, i és en memòria seva que s'ha interpretat *El rossinyol*, que harmonitzà el seu pare Antoni Perez Moya. I aquest cant també és en recordança del eminent soprano Victòria del Àngels, traspasada fa ben poc

Seguidament, el Sr. Jordi Subirà, representant de la Federació Catalana d'Entitats Corals, felicità els cantaires per l'esperit entusiasta que mostren envers la música i el cant, i agrai als directores de les Corals el treball que porten a cap per tal de propiciar el coneixement entre tot ells, així com la seva tasca en pro de la cançó a la Vila de Gràcia, la qual, va dir, és la que té més corals per càpita de tot Barcelona. Va expressar, també, el seu sentiment pel traspàs del mestre Pérez Simó; el seu record, insistí, ha de servir perquè sigui constant la preocupació que hem de mantenir a favor de la qualitat dels nostres cantaires.

Aurora Vila i Guàrdia

La visita per dintre les muralles del castell va ser amb els *jeeps*. Tota una aventura, que va durar molta estona, i després, i per a fer la visita més emocionant, amb una *zodiàc* ens van passejar per les grans cisternes que hi ha per sota de la plaça major. El guia ens va dir que si no podíem pujar unes escales de ferro completament dretes i després descalçar-nos i pujar a la *zodiàc* i col·locar-nos com si fóssim unes sardines en llauna, que no ho provéssim. Doncs ho vam provar, i va ser una experiència que no oblidarem mai, i varem comprendre perquè servia el casc, ja que el sostre per certs llocs anava just a l'alçada dels nostres caps i la llum frontal era necessària perquè tot era fosc.

El dinar el varem fer en el restaurant del castell i després tornàrem a Barcelona molt i molt satisfets.

Maria-Glòria Vives

GEDE

INAUGURACIÓ DE L'HABITACIÓ DEL GEDE

Fa un parell de mesos que el GEDE disposa d'una habitació pròpia dins la seu del Club. A causa dels problemes que havia sofert la secció fa anys, el GEDE romania sense cap estatge propi en el qual es poguessin fer les reunions, guardar el material o bé consultar bibliografia. Resultava evident la necessitat d'establir un lloc on la gent de la secció es pogués trobar i fer-ne un punt de reunió habitual. Amb aquest objectiu, es va estudiar quina era la millor opció i, al final, s'aprovà que l'antic arxiu (davant la biblioteca), que s'havia de buidar en les properes setmanes, s'arreglaria i passaria a ser la nova habitació del GEDE.

Després d'uns quants mesos de feina, el dia 27 de gener se'n celebrà a la seu del Club la inauguració, amb una breu sessió de diapositives sobre el campionat d'escalada de blocs que organitzàrem el novembre del 2004 i un pica-pica per a finalitzar l'esdeveniment. Diferents generacions es reuniren en un acte on assistiren prop de trenta persones, que compartírem, en un bon ambient, les nostres vivències a la muntanya.

Finalment, m'agradaria aprofitar aquestes línies per a mostrar l'agraïment de la secció a una persona anònima que va cedir, fa un temps, el seu material d'escalada al GEDE. De la mateixa manera, vull agrair la donació a tots aquells que ens heu cedit bibliografia per a anar millorant, a poc a poc, la biblioteca de la secció.

Arnau Farré Flaquer

CRÒNICA DE LLIBRES

BIBLIOGRAFIA SOBRE LA NOSTRA VILA

La primera gran Barcelona metropolitana fou constituïda, com és ben sabut, amb l'absorció dels pobles de la primera corona geogràfica que envoltaven el recent

Eixample barceloní d'Ildelfons Cerdà. **Sants, Les Corts de Sarrià, Sant Gervasi de Cassoles, la vila de Gràcia, Sant Martí de Provençals, Sant Andreu de Palomar** (el 1897) i, ja entrat el segle xx, **Horta** (1904) i, el darrer, **Sarrià** (1921) van configurar l'urbs tal com fins pràcticament avui l'hem coneguda. La posterior incorporació del districte dels **Nou Barris** i la transformació, més concretament, del **Poble Nou en la Vila Olímpica**, així com la remodelació del tram final de l'avinguda de la Diagonal en l'espai del **Fòrum**, han completat tot el pla de Barcelona, aquesta mena de delta que l'abraça des del Besòs fins al Llobregat.

El cap i casal de Catalunya ha anat creixent i desenvolupant-se a cop d'esdeveniments generats per la mateixa societat barcelonina. A títol d'exemple podem esmentar l'Exposició Universal del 1888, la Fira Internacional del 1929, els Jocs Olímpics del 1992 i, ben recentment, el Fòrum Internacional de les Cultures.

Cada salt de la nostra ciutat, tal vegada incoherents i fins i tot inconnexos entre ells, ha significat un pas endavant, sobretot pel que es refereix a l'urbanisme. Potser no podríem dir el mateix respecte al seu teixit social i cultural. Els Jocs Olímpics varen dur-nos a la ciutat del disseny, amb els inconvenients, però, de les places dures, que és el que més hem patit a Gràcia. I el Fòrum ja ha servit per a afirmar que Barcelona ha esdevingut un "parc temàtic per a turistes" (opinió del cantant Loquillo al diari *Avui* del 8 i 9 d'abril de 2004).

Sigui com sigui, sortosament encara podem trobar a Barcelona alguns indrets que mantenen bona part de les seves característiques primigènies: tram urbà, festes populars, botigues i tallers tradicionals, comerç familiar, entitats i pluriculturalitat religiosa, clubs excursionistes, associacions esportives i culturals, corals, cinemes i teatres, escoles, alguna fassina mig amagada, bodegues, bars de tota mena, restaurants de cuina internacional i de mercat... i tantes coses més que, amalgamades amb el tarannà del substrat humà, poden superar les influències que arriben de la gran metròpoli.

ACAMPADA

LA SECCIÓ D'ACAMPADA FA 75 ANYS

La nostra secció compleix 75 anys i m'hauria agradat fer un resum de tots aquests anys, però ha estat impossible perquè hauria hagut d'omplir moltes pàgines del butlletí. He pensat que seria millor fer una petita història de com van començar a muntar-se les primeres tendes en llocs propers a Barcelona ja que ningú tenia cotxe i havíem d'anar amb tren, portant tots els paquets a l'esquena.

Els campaments es feien de cap de setmana i les tendes es posaven en forma de cercle i al mig un foc, que tant servia per a escalfar la carmanyola com per a fer el típic foc de camp. Amb els anys, vàrem començar a tenir contactes amb el Càmping Club de França i a fer trobades dels dos clubs tant a França com a Catalunya. (En aquells temps ja es començaven a fer les sortides amb motos amb sidecar o amb petits cotxes, que s'omplien fins al sostre.)

Vam celebrar el vint-i-cinquè i el cinquantè aniversaris i la nostra secció va millorar en cotxes i tendes xalet; s'hi podia fer foc amb butà i disposàvem de neveres de gel. Els campaments de vacances es feien al Pirineu, on encara podíem fer foc de camp, explicar acudits i cantar alguna cançó d'aquells cançoners tan típics. Hi havia també el costum de fer, durant l'any, els campaments de tardor, hivern, femení, infantil, castanyada, etc. El campament Costa Brava a Blanes era per a tots una festa major; la joventut d'aquell temps preparava unes actuacions dignes dels millors programes actuals de televisió.

Ens modernitzàrem tot emprant les primeres caravanes i les tendes xalet varen començar la davallada. Això va permetre als acampadors de fer campaments d'hivern per a anar a esquiar, i a l'estiu fer viatges per la Península i l'estranger. Malgrat tot, la nostra secció continua preparant el campament Costa Brava, amb la diada infantil i la revetlla de Sant Joan, i el campament de vacances.

Aquest any per vacances hem pensat en la vall de Pineta (el càmping Pineta), lloc molt adient per a fer tota mena d'activitats, tant d'alta muntanya com de turisme. Els preus d'estada al càmping són: adults, 3,88 •; nens, 2,88 •; caravana, 4,24 •; cotxe, 3,88 •; llum, 3,90 • (7 % d'IVA no inclòs).

A més a més, en les èpoques de primavera i tardor fem sortides turístiques amb autocar per a visitar diversos indrets de Catalunya. Per l'octubre farem una trobada al Club a fi de retrobar-nos amb tots els socis acampadors i recordar temps passats.

Maria-Glòria Vives

SORTIDA AL CASTELL DE SANT FERRAN, A FIGUERES

El passat dia 26 de febrer la nostra secció va fer una excursió al castell de Sant Ferran. Era un lloc que les persones que ja hi havien estat ens havien recomanat. Gràcies.

L'autocar, amb trenta-cinc persones i amb un temps mes aviat fred, va sortir en direcció a Figueres i des d'allí cap al castell. A l'interior ens esperava un guia, que ens va rebre amb molta simpatia i un casc de miner per a cada un de nosaltres. Vàrem pensar que on ens havíem posat, i després ja vam comprendre el perquè. Hi havia quatre jeeps només, i cada un era de nou places, i aquest és el motiu pel qual tan sols vàrem poder-nos inscriure trenta-sis persones.

PROPERES ACTUACIONS

El proper mes de juny tindran lloc els següents aplecs corals:

41ª Festa de la Cançó de Muntanya.- Es desenvoluparà a l'ermita de La Salut, de Sabadell, el dia 5, sota l'organització de la Unió Excursionista d'aquella ciutat.

VI Concert de Primavera.- Aquest ja tradicional concert dels nostres Cantaires Muntanyencs s'efectuarà, com és costum, a la Sala de Plens de l'Ajuntament de Gràcia, el dissabte 11 de juny, a dos quarts de vuit del vespre, amb la col·laboració dels bons amics de la Coral del Club d'Esquí Puigmal, de Barcelona. La personalitat gracienc a homenatjada serà l'escriptor i historiador Albert Manent, i en farà la seva glossa el sociòleg i periodista Miquel-Lluís Muntané.

Concert a l'església de Sant Miquel dels Sants.- Organitzat per aquesta parròquia del carrer Escorial nº 163, a les 19 hores del diumenge 12 de juny, tindrà lloc el II Concert de Trobada de Corals a benefici de l'Associació de Suport als Afectats de Cardiopatis Congènites (ASACC), en el qual hi prendran part els nostres Cantaires Muntanyencs.

CULTURAL

II DIADA DE VERDAGUER EXCURSIONISTA

El nostre Club ha tornat a formar part de la comissió que honora el Poeta de Catalunya. El diumenge 13 de març, una setmana abans de Rams, com va quedar instaurat l'any passat, ens vam reunir de nou a Vil·la

Vil·la Joana. Fotografia de Joan Pascual

Joana. Tres recorreguts diferents van portar els excursionistes a la festa matinal dins el museu verdaguerià, en homenatge permanent al nostre estimat mossèn Cinto.

Com a record de la II Diada, es va repartir als presents un llibret que recull monuments dedicats al poeta arreu de les terres catalanes, que són també fites dels nostres itineraris excursionistes. Després de l'ofrena d'un ram de llorer a la placa commemorativa, es va oferir un refrigeri de comiat.

Placa recordatori. Fotografia de Joan Pascual

EXPOSICIÓ

El passat 23 de març el secretari general de l'Esport, en nom de la Generalitat de Catalunya, el president del Club Excursionista de Gràcia i el president del Taller d'Història de Gràcia van inaugurar l'exposició

“Mai Enrera, 80 anys d'excursionisme i cultura”

Exposició al Museu Colet. Fotografia de Juan Pascual

que recull la història de la nostra publicació, degana de la premsa gracienc a.

A la taula rodona dels diferents periodistes que hi van intervenir s'hi van afegir alguns assistents, i es va aconseguir un interessant canvi d'opinions sobre l'excursionisme.

Podeu visitar l'exposició al Museu Colet de l'esport, carrer de Buenos Aires, 56. Hi romandrà tot el mes d'abril.

Maria-Dolors Lázaro

Edu Pérez.

Ens ha deixat un gran alpinista però més gran persona

Aquesta Setmana Santa passada ens va arribar una notícia molt trista a través del CEGesquí.

L'Edu Pérez, un gran amic de la muntanya, va perdre la vida a l'Elbrus, el cim més alt d'Europa, al Caucas rus.

L'Edu, el gener passat, juntament amb els seus companys d'expedició Fernando Ferrer i Ivan Oliveras, va venir al Club a fer-nos un passi audiovisual sobre la seva ascensió al difícil McKinley. Tots tres ens explicaven molt il·lusionats les seves aventures i l'intent d'assolir “Els 7 cims” més alts dels continents. Junts ja havien ascendit el McKinley, l'Aconcagua i el Kilimanjaro.

L'Edu ha deixat un gran buit en tothom qui el va conèixer. Desitgem de tot cor que els seus familiars, companys i els seus amics del Club superin aquesta gran pèrdua.

En Fernando Ferrer, el seu company d'expedició a l'Elbrus, ens deia: “Ens ha deixat un gran alpinista, però més gran persona”.

De l'Amèrica del Sud amb esquís fins a l'Àsia Central en bicicleta

En aquests dos últims passis audiovisuals hem recorregut zones ben remotes de l'Amèrica del Sud i d'Àsia. Podríem dir que ambdós viatges presentaven una natura impressionant, inabastable per les dimensions humanes i on el turisme massificat no hi ha posat el peu (encara).

El dijous 17 de març, en Jaume Jubert, conegut també com a “Home de les Neus” o “Year-Round Yeti”, ens va explicar les seves vacances d'esquí de muntanya als Andes el passat estiu 2004. Les paraules Argentina i Andes, ens diu en Jaume, ens aboquen a l'Aconcagua i els seus prop de 7.000 m, però més al sud, encara que perden alçada, les muntanyes guanyen en qualitat de neu. Parlem de les zones de Cajón Grande a Mendoza, Caviahue al nord de la Patagònia i Bariloche, els volcans de l'Araucania xilena i la zona propera a Santiago de Xile. En el vídeo audiovisual que ens va passar de les seves vacances vam poder

comprovar la tranquil·litat d'esquiar en aquestes terres, en solitari o amb companys de refugi o amics “pactats”. La bellesa i el potencial per a l'esquí de muntanya d'aquesta regió tingué el seu punt màxim amb les imatges dels volcans cònics coronats amb neu i gel i l'ull blau turquesa dels seus cràters. La injecció de blancs va acabar amb imatges multicolors de la ciutat de Valparaíso.

El passat dijous 14 d'abril, viatjàvem a Kirguizistan, fins fa ben pocs mesos un país de l'Àsia poc conegut per la majoria de la població. La Montse Luque, en Jordi Castells, en Jepi Pasqual i en Santi Artigas ens van descriure la seva “bici-aventura” del passat mes d'agost. Sortits de Catalunya sense gaire informació disponible, només tenint clar que era un país muntanyós d'extensos paisatges, després d'aterrar a Bizkék, desplaçar-se al·interior amb una furgoneta, van començar a pedalar tot seguint la ruta que ells s'havien marcat sobre l'únic mapa que tenien. Passant per ports de més de 4.000 m, baixant per llits de rius, creuant zones amb vegetació

ufana... tot perfectament adaptat per als cavalls, vehicle de transport tradicional kirguiz, però de vegades més difícil per les bicicletes. Això, ens va fer

fer un petit segon avituallament a la saleta que hi ha abans d'entrar a la gatera de l'Anna.

Continuem, doncs, pel que es pot considerar el segon sector de l'Esquerrà, la part més estreta de tota la via, i que es comença per una galeria petita que dóna pas al pou de 12 metres que ens deixa a la sala de la Basseta, una sala petita i des de la qual es continua per un meandre descendent molt marcat i no gaire ample que es baixa instal·lant per la part més alta. Aquest rep el nom de pou d'en Xarel·lo. Per aquí s'arriba a una saleta petita que dóna pas a la gatera de l'Anna.

La gatera de l'Anna a -130m

Angoixant entrada a la galeria de les exclamacions

Aquí vam fer un petit avituallament i, sense voler, al Xavier li va caure la cantimplora per una estreta esquerda. Semblava que no hi havia manera de recuperar-la, però l'Adam s'hi va ficar i, no sense dificultats, va aconseguir recuperar-la. Ja de nou tots a punt, vam iniciar la instal·lació de la gatera de l'Anna, coneguda amb aquest nom perquè l'Anna Maria Pallejà va descobrir aquesta continuació el 1956 durant unes feines topogràfiques, fet que va permetre arribar al final de l'avenc i donar nom a tota la via. Aquesta gatera suposa un pas estret vertical que dóna pas al pou dels Cristalls. Aquestes baixades en dues tongades i, com que és tot molt delicat i ple de cristalls, hi ha un punt on no hi ha espits i s'ha de muntar amb bagues passades per formacions naturals. Davallat aquest pou, arribem al pou Anglada, de 23 metres, que es davalla totalment aeri. A la base d'aquest, que té bones dimensions, trobem un ressalt i ens estem uns instants buscant la continuació ja que dubtem. El ressalt ens deixa en una sala inferior de sostre baix i plena de sediments argilosos i d'aquí surt una galeria estreta amb importants degotalls que ens situa al

Galeria de les exclamacions

darrer pou. Aquesta galeria, coneguda com la galeria de les Exclamacions, té un pas amb el sostre molt i molt baix que has de passar totalment estirat i de bocaterrosa, amb el terra ple de pedres que se't claven; d'aquí ve el nom de galeria de les exclamacions. Finalment i després d'un ressalt, arribem al darrer pou de l'avenc, que té 14,5 m. Mentre l'estem davallant arribem a superar la mítica cota dels -200 m, fet que provoca una gran alegria ja que l'Adam i l'Enric és el primer cop que l'assoleixen.

Un cop tots a baix, celebrem el final de l'exploració i el fet d'haver arribat al fons d'una cavitat de més de 200 metres. Explorem una mica el final i ens decidim a pujar ja que ens trobem a -204 metres de la superfície.

L'Enric a la galeria de les exclamacions

L'Adam al punt més baix de la cavitat -204m

A poc a poc però sense trencar el ritme anem pujant els metres i metres de corda que hem anat instal·lant. Hem fet torns per a anar desinstal·lant la cavitat i recuperar tot el material. Primer arribem a la sortida de la gatera de l'Anna, on tenim una mica d'aigua i menjar i quasi no parem. El fet de ser només tres fa que l'equip sigui ràpid i dinàmic. Finalment arribem de nou a la sala de la Paciència i allí fem una aturada més llarga per a menjar i beure, ja que amb aquest propòsit havíem deixat menjar i aigua. Ens queda la part més dura, que és pujar el pou final de 70 metres, però anima el fet que ja és el darrer i que, situats a la base, es veu fins i tot la llum del dia. Un cop tots a fora i encara amb llum de dia, recuperem i endrecem tot el material i comentem la jornada. Estem molt satisfets d'haver assolit una cavitat tan emblemàtica com aquesta i, sobretot, d'haver tocat la cota -200 m sota terra.

Punt final de la via Anna a -204m

Xavier París

Fotografies d'Adam Calvet

AVENC DE L'ESQUERRÀ (-204 m)

El GIE supera la cota -200 m a la cavitat més fonda del Garraf

El passat dia 29 de maig de 2004 el GIE, la secció d'espeleologia del Club, va dur a terme l'exploració amb èxit del gran avenc de l'Esquerrà, al massís del Garraf, i així va superar la cota -200 m de profunditat, fet remarcable en la nostra secció ja que feia temps que cap membre superava aquesta profunditat. Tot i que un -200 m tampoc és una gran exploració, aquesta cota ja marca una diferència i un nivell que no tothom es veu amb cor d'assolir.

L'avenc de l'Esquerrà és la mítica cavitat del Garraf, no sols per ser la més profunda del massís, sinó perquè, a més, presenta quatre vies independents, dues que superen els -200 m, l'Anna Maria Pallejà i la

Grup d'exploració a la boca de la cavitat

Inici de l'exploració: instal·lant el primer pou

quatre que comença amb el gran pou d'entrada de 70 metres verticals i grans dimensions. Les altres vies sols fan uns quinze metres d'aquest pou i continuen per una

Davallant el gran pou de 70metres

finestra-replà, el conegut com a replà de la Providència, des d'on s'accedeix a l'altre sector de l'avenc.

Amb tota la preparació, la logística i la gran quantitat de material que demana l'exploració d'una cavitat com aquesta, arribem a la gran boca de l'avenc, que queda al costat mateix de la pista dels cotxes i que resta protegida per una gran tanca de ferro donat el perill de caure-hi. Allí ens canviem i després d'establir l'ordre de baixada comencem la instal·lació de la cavitat. Per a baixar serem finalment tres: l'Adam Calvet, l'Enric Tomàs i el Xavier París. Després d'instal·lar la capçalera, fet que s'ha de fer amb molta cura ja que és l'inici de tota la cadena posterior de verticals que

Base del pou de 70metres

estan enllaçades, iniciem la davallada del gran pou de quasi 70 metres, que es fracciona en un total de quatre instal·lacions. En arribar al primer replà, a -15, optem per instal·lar per una altra via en lloc de la que ja coneixíem i que són uns parabolts que hi ha instal·lats a la part més exterior: això serà una errada ja que més avall les anelles d'aquests les han tret i s'ha d'instal·lar, pràcticament en volat i a molta alçada del

terra, a un espit de la via normal, per la qual no baixem. Això s'ha de fer amb dificultat ja que obliga a fer un pèndol i, amb molt d'equilibri i finesa, col·locar el cargol dins l'espit del fraccionament. Superat aquest contratemps i ja a la via normal, seguim equipant i baixant fins que arribem a la base del primer gran pou. D'aquí continuem pel segon pou, que es baixa directe per una vertical de 21 metres, amb la qual arribes a l'àmplia sala de la Paciència. Aquí decidim d'instal·lar una mena de base d'avitual·lament, per dur a terme un atac ràpid i deixar que viures per a la pujada. S'ha de tenir en compte que som sols tres persones, que

Pou d'en Xarel·lo, zona de meandres

Maniobra d'instal·lació al pou de 70metres

baixada. El cansament acumulat diari s'alliberava en els sopars vora el foc i les tendes, els menjars en els pobles kirguiz, els banys als rius i als "khuls" (khul = llac en Kirguís), les migdiades, les postes de sol... en alguna festeta provant el vodka.

Les coordinadores volem agrair especialment als ponents i a tota la gent que hi assistiu. Entre tots, estem convertint el Cicle Buch i Parera en un bon lloc de trobada.

Per a concloure, només dir-vos que els propers audiovisuals són el 12 de maig "Escalada artificial en roca als Estats Units" a càrrec d'en Xavi Sánchez i el 2 de juny "Caminant pel país dels Xerpes" de Pili Justo, Mireia Turell i Xavi Aymar. Com sempre us hi esperem a tots i, ja ho sabeu, si voleu col·laborar ens ho podeu fer saber directament o per email (audiovisualsceg@cegracia.com).

Laura Puig i Íngrid Vives

NOTÍCIA

En Barend van Drooge, com a representant del Club Excursionista de Gràcia, s'ha classificat en sisè lloc de la general i en tercer lloc en la seva categoria de la cinquena edició del Cros de Muntanya Can Caralleu, que s'ha celebrat el diumenge 17 d'abril. La participació ha estat al voltant de vuitanta corredors. El recorregut ha tingut una distància de 8 km i un desnivell de 300 m, amb obstacles naturals, i ha transcorregut per Can Caralleu, el parc de l'Oreneta, el bosc de Can Sentmenat i el turó d'En Cors del parc de Collserola.

Pòdium de la categoria Sènior de la cinquena edició del Cros de Muntanya Can Caralleu. Foto d'Íngrid Vives

Íngrid Vives

CAMBRA D'ASE: CORREDORS VERMICELLE I CENTRAL

9/04/2005. Participants: Concep, Koki, Moix, Ricard, Rosa, Berta i Jaume.
+/-1.100 m; 4-5 h d'ascens, 1 h de descens.
Dificultats: F fins al peu de la canal. El Vermicelle (270 m), entre PD+ i D, segons les condicions, amb un ressalt al final de fins a 50°. El descens és obligat en el primer tram del corredor Central (S4) i més fàcil i ample després.

Fantàstic dia d'hivern en plena primavera! -7° al cotxe i -12° per allà dalt. Ni nosaltres mateixos donàvem un duro per la sortida d'avui a la vista del temps (vent i neu) que feia quan ens acostàvem a Sant Pere dels Forcats.

Obrint Trinxera al Corredor Vermicelle

L'estació ja està tancada, però està carregada de neu i ens hem calçat els esquís davant del cotxe. Hem anat pujant per les pistes en direcció sud, sota una lleugera nevada... L'indret és molt bucòlic, amb pins carregats de neu que ens han arrecerat del vent. A 2.400 m hem entrat al corredor Vermicelle, amb esquís fins que el pendent i la neu nova (més de 20 cm sobre la neu dura) ens han deixat. Ja amb grampons, i envoltats de parets verticals que el van tancant, ens hem anat rellevant obrint "trinxera" cap amunt. A la part final algun ressalt més dret, i la sortida, habitualment de 50°, avui no presentava cap dificultat.

Ressalt final Corredor Vermicelle

Central. L'entrada ha estat fàcil, però durant uns 100 m el pendent i el gruix de neu nova, molt molt seca i poc estable, ens ha recomanat baixar pas a pas per a no provocar l'allau. Un cop s'ha obert la canal ens hem llançat flotant sobre una neu boníssima. El descens ha continuat magnífic: pel bosc, primer, i per les pistes sense trepitjar, només per a nosaltres!, després.

Tots més que satisfets! I la feina s'ha acabat a Ventolà: escudella, embotits, vi, galtes, botifarres i ànec a la cassola!

Jaume Jubert

Primer intent a l'Ararat, la muntanya bíblica

ARARAT (Turquia) Del 20 al 29 de març de 2005

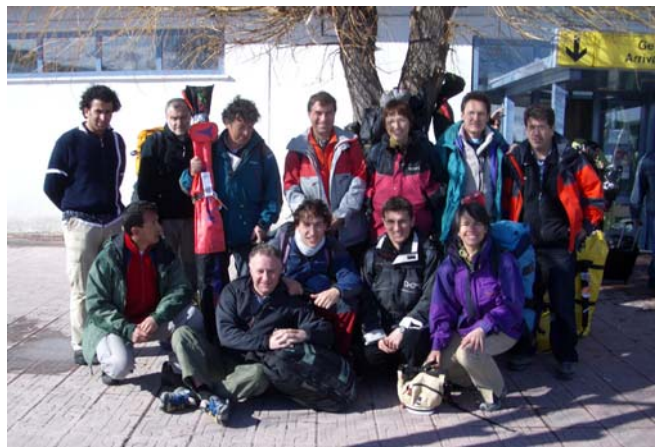
Activitat: ascens fins a la cota 3.000 del volcà Suphan (4.058 m), dia 24/03; ascens fins a la cota 3.800, aproximadament, dia 25/3.

Desnivell: dia 24/03, +1.000/–1.000 m; dia 25/03, +1.800/–1.800 m.

Horaris: dia 24/3, 4 h 30 min d'ascens i 1 h 45 min de descens; dia 25/03, 7 h d'ascens i 3 h de descens.

Esquiadors: Roger Lloses, Guifré Lloses, Frederic Lanzaco, Neus Vives, Miquel Fabró, Josep Pérez, Montserrat Freixas, Antoni Robert, Toni Vives i els guies turcs Muztafa Tekín i Yildrin Beyazit Öztürk.

Temps: dies clars i vent fort i fred a partir de la cota 3.000.

Aquesta ressenya correspon a l'ascensió a un cim que ni tan sols vàrem poder iniciar. Deveu haver sentit dir allò que ni els més vells del lloc ho recorden. Potser és un pèl exagerat, però el cert és que feia molts anys (algú diu que cinquanta) que no queia una nevada com aquella a l'est de Turquia. Això és el que esperava als nou expedicionaris!

El primer viatge que s'organitzava al Club fruit de l'acord amb l'agència de viatges Muztag proposava l'ascensió a l'Ararat, cim de 5.137 m. La muntanya, de fet, un volcà apagat, es troba a la península d'Anatòlia, a tocar de les fronteres d'Iran i Armènia. Aquí és on suposadament es troba enterrada l'arca de Noè. És el cim més alt de Turquia, però fins ara ha estat poc visitat per excursionistes occidentals a causa de les dificultats d'accés per raons polítiques, ja que fa poc la regió estava tancada als estrangers per l'anomenat conflicte kurd.

A punt d'aterrar a Istanbul, ja pensàvem poder vestir-nos d'estiu, però ens rebé una temperatura d'un grau positiu. La primera nit bizantina no va ser precisament de "delícies turques", malgrat estar allotjats al mateix centre, amb excel·lents vistes a Santa Sofia i la mesquita Blava. El

fred, cada vegada més tallant, va incomodar el que preveiem com una plàcida visita nocturna a la zona monumental de la ciutat. L'endemà vàrem tenir el temps just de fer un breu recorregut pel basar i de nou cap a l'aeroport. Ara el vol ens duia fins a Erzurum, ja a l'est del país.

Erzurum té fama de ser la ciutat més freda de Turquia, però qui s'esperava que a finals de març, en ple migdia, la temperatura fos de cinc sota de zero?! Allí ens esperaven els que havien de ser els nostres guies de muntanya: Mustafà i Yildrin; ambdós es convertiren en uns magnífics companys. Una visita a la ciutat ens permeté gaudir de les obres deixades pels seljúcides, cap allà al segle XIII. La bellesa de les construccions ressaltava encara més en un entorn nevad. Aquell vespre vàrem anar a visitar la seu dels muntanyencs locals i ens assabentàrem de tots els detalls que comporta l'ascensió amb esquís a l'Ararat.

El nou dia, camí de Dogubeyazit, amagava una sorpresa: l'inici de la gran nevada, segurament la mare de totes les nevades turques. Per fi arribem a l'hotel just quan comencen els talls de llum (n'hi ha dos de nosaltres que recordaran bé l'estona atrapats a l'ascensor!). Al poble tothom està atrafegat traient neu dels terrats. I l'endemà la nevada persisteix; és el dia que hauríem d'haver anat fins al camp base. Gent que ens havia de fer el servei de camàlics ens diuen que en els pobles del voltant la neu ja quasi arriba als dos metres. Vist el que veiem, cal prendre decisions, i descartem l'ascensió a causa tant de la impossibilitat d'accedir-hi com de l'alt risc d'allaus. Optem per una sortida honrosa o almenys que ens permeti calçar-nos els esquís. Uns 150 km al sud-oest, al costat del llac Van, hi ha el volcà Suphan (4.058 m), que sembla menys exposat a les allaus, i cap allà decidim anar. Però les carreteres de tot l'est del país estan tallades i també els aeroports; així, ens cal quedar-nos una nova nit ben a la vora de l'Ararat. Quan es lleva el nou dia, sembla que la neu deixa de caure, i per fi podem veure el nostre fallit objectiu, allí al mig de l'horitzó, inassolible.

PIC DE FONTBLANCA (2.904 m)

Ja som al 2005 i arriba la primera sortida de l'any. És dissabte, 8 de gener, i hem quedat al Palau Reial a les dotze amb l'Albert València, l'Albert Alcàntara, la Raquel, l'Anna Lon i en Xavi. Decidim anar només amb un cotxe. Per tant, agafem totes les motxilles i les entaforem com podem al maleter del cotxe de l'Albert. Tot seguit enfilem l'autovia de Lleida per a trencar més endavant cap a Pons, on parem per dinar.

Amb la panxa ben plena seguim en direcció a la Seu d'Urgell per a enfilarnos fins al Serrat (cara n o r d d'Andorra).

Refugi de Rialb.

Quan arribem al Serrat, seguim la pista asfaltada fins al pàrquing, on hi ha un punt d'informació, que està tancat. Un cop hem sortit del cotxe, fem un reconeixement de la poca neu que hi ha i l'Albert Alcàntara decideix deixar les raquetes. Tot seguit, mentre un gos ens pren els entrepans sense que ens n'adonem, l'Albert València i la Raquel van fent les motxilles.

Al cap de poc ens posem a caminar cap al refugi de Rialb per un caminet que surt del pàrquing en direcció nord al costat de la zona de pícnic. Al cap de tres quarts d'hora arribem al refugi (1.995 m), on agafem lloc i encenem la llar de foc, si bé després d'estar un parell d'hores respirant fum decidim deixar de banda la llenya verda que hi ha al refugi i posar la seca que hem pujat.

Pujant al coll de Rialb.

La veritat és que no fa gens de fred, uns 2º; per tant, decideixo anar a fora. Fa una nit molt tranquil·la; només un lleuger vent del nord m'acaricia la cara. De sobte, al fons de la vall, on hi ha el camí de pujada al refugi, hi veig una llum. De cop, recordo que prèviament havia trucat a l'Ivan (que viu a la Seu) per si volia venir. Provo sort i començo a cridar "Ivan!". La resposta és clau: "Tiu, ja pots córrer!". Sens dubte és ell; l'Ivan està pujant a les vuit pel camí, amb vambes i un tortell de Reis.

La visita ha estat molt curta, ja que un cop ens hem menjat el tortell i l'Ivan ha tingut la mala sort de cremar-se el Gore-Tex amb una espelma, ha tornat a marxar cap a la Seu

d'Urgell, on l'esperen. Un cop sols altra vegada, sopem i després d'estar xerrant una bona estona ens fem a dins del sac.

L'endemà ens despertem a les set, esmorzem com Déu mana i a les vuit ens posem a caminar. El dia és molt bo, no fa vent i estem a –5º. Això afavoreix molt de portar un bon ritme, ja que la neu està força dura i no ens enfonsen gaire. Per tant, en un tres i no res ens enfilem fins a la Portella de Rialb (2.509 m), on arribem al cap de dues hores.

Després d'observar la cresta que hem de fer, ens decidim a atacar-la. Al cap d'una estona, tot i no tenir un fort pendent es torna molt aèria en algun tram, cosa que, tot i l'escassa neu que hi ha, ens obliga a treure el piolet. Al cap d'una hora de cresta arribem al peu de la piràmide de Fontblanca. En aquest punt s'acaba la cresta i ens encarem amb una pala carregada de neu, on s'han de fer servir els grampons i el piolet.

La divertida cresta.

Abans, però, decidim fer un mos, per a recuperar el que hem gastat i poder afrontar l'atac final al cim amb condicions. Finalment, al cap de tres quarts d'hora, fem el cim. Felicitats a tots.

Tots al cim.

Després d'observar els Aneto, Mauberge, pica d'Estats, Estanyó, Serrera, etc., fem via cap al refugi. Aquest cop, però, l'itinerari de baixada no passa per la cresta.

La nostra tornada es fa per l'W de la cresta en direcció a la coma de Vartites. Abans d'arribar-hi, però, ens desviem cap a l'est, per a arribar a la Portella de Rialb i reprendre el camí de pujada.

Vull expressar el meu agraïment a tots els que han fet possible aquesta excursió i, en especial, agrair la visita de l'Ivan, en què per molt curta que hagi estat ens ha fet riure i ens ha fet passar una estona inoblidable.

Antoni Pardinilla

Fotos: Xavi Mestres

estan molt pelades i només apareix neu per sobre dels 2.000 m, aproximadament. En orientacions nord la neu sembla estar molt i molt bé, però només en cotes altes. És esquiable potser a partir de 1.500 m, aproximadament. Pel que hem vist de les Maladetes, a les pales de descens de l'Aneto a Aigualluts hi ha molt poca neu, afloren molts i molts rocs, vista l'època de l'any que som. Falta veure si ara torna a nevar, tal com diuen!

Ah, impressionants les gosses del Juanlu. Com a mínim han fet el doble de desnivell que nosaltres, i ens anaven esperant! La baixada, a l'esprint!

Fins aviat. Bones esquiades.

Carles Lluch

PUJOALBO (2.528 m)

Per Valarties, Vall d'Aran

14/04/05. Participants: Ivan, Carles i el Kumbu.
Inici: Pont de Ressec (1.400 m).
Desnivell: 1.125 m.
Horari: 3 h 30 min en l'ascens, 1 h en el

descens.

La carretera de Valarties està neta fins al Pont de Ressec. Des del dia abans que ha lluit el sol, i les temperatures dels darrers dies han fos bona part de la neu i han assentat l'altra. Dels dos pams del diumenge a Arties, ja no en queda res. Els cims com el Montardo, però, encara mantenen el blanc sobre la roca a les cares nord.

Agafem la pista que puja a la dreta uns 50 m abans de l'aparcament de Pont de Ressec, avui encara amb esquís als peus. Seguem la pista que puja suaument fent ziga-zagues dins el bosc fins a una mena de represa al barranc a uns 1.550 m. Aquí acaba la pista i seguim pel fons del barranc, primer entre arbres que dificulten el pas. La vall s'orienta al sud-oest i es guanya alçada ràpidament. Aviat la vegetació desapareix del fons del barranc i remuntem un tram un poc encaixonat i bastant exposat a les allaus que puguin caure dels vessants sud. Cal seguir sempre el tub més evident de l'esquerra fins a superar per pales sostingudes la cota dels pins. Cap a 1.900 m abandonem aquest tram més obligat, la vall s'eixampla i per amples pales guanyem alçada sense necessitat de voltes maria. A 2.300 m ens orientem per les pales de la dreta cap al nord, i deixant de banda el coll més evident i el Tuc de l'Aubeta arribem al cim pla del Pujoalbo (2.528 m).

Descens pel mateix itinerari, directe, ràpid i sostingut fins a la pista forestal. És recomanable decantar-se al màxim cap a la dreta per a gaudir de les pales orientades a nord, i no encantar-se en el tram de barranc més exposat.

Al matí el dia era radiant, però a partir de la una han entrat ràpidament núvols i ha quedat completament tapat. La neu estava bastant assentada i transformada. En cotes baixes es inevitable trobar-la molt humida, però la meitat del descens l'hem fet amb neu primavera sobre una base prou dura. Comencen a dibuixar-se en vessants sud les característiques ondulacions de la fusió de la neu, i això no ajuda gaire a l'hora de baixar!

Fins aviat. Bones traces.

Carles Lluch

TUC DE COSTERJÀS (2.338 m)

Vall d'Aran

9 d'abril del 2005. Participants: Lluís, Kike, Ivan, Montse.
Desnivell: +960 m / –960 m.

El vespre anterior ja havia refrescat el temps, encara que, amb el cel mig descobert, semblava que no havia de ser tan sonada... la nevada!

Ens llevem a les vuit: cel ben ennuvolat i ja neva, fins i tot a Lés (Bais Aran). Ens truquem amb la resta de gent i quedem cap a les deu a Viella, amb calma, no hi ha pressa. Dialoguem. Per uns moments el destí és *foquejar* per pistes de Vaquèira i baixar a dinar. Finalment ens animem i diem que a fer muntanya, i ens trobem a Bagergue.

Cap a les onze, i nevant ja amb intensitat, sortim de Bagergue. Un tros de pista, tot i que ben blanca, no ens posem els esquís: la neu és massa humida i no volem mullar les pells. Travessem els dos barrancs fins que veiem l'ermita, girem a mà dreta i ens enfilem prat amunt, ja amb els esquís als peus. I neva, és clar. Agafem el barranc (ara no us en puc dir el nom) i la pujada en els primers 200-300 m es fa força incòmoda. Ja no hi ha gens de neu de base. Rasquem amb les pedres, relisquem amb l'herba. Més amunt, comencem a notar una base de gel. I el paquet de neu recent és ja d'uns 40 cm. Continuem pujant, ara ja entre pins dispersos. La visibilitat no és gens bona i això ens fa desviar excessivament cap a l'esquerre. A prop del coll uns rajos de sol ens apareixen momentàniament i ens indiquen la bona direcció cap al coll. I, vinga, som-hi, cap al coll. A partir d'aquí, la nevada es fa intensa i la ventada força desagradable, però no ens fem enrere. Dalt del coll el torb infernal ens minimitza la visibilitat, però tenim ganes de fer cim. Fem, doncs, l'aproximació cap a la dreta, amb un tros pla, una baixada d'uns pocs metres i els darrers metres culminants. I ja som al cim, cap a quarts de tres de la tarda, nosaltres quatre, el brusc so del torb, la neu ventada i l'estructura fantasmal del remuntador de l'estació. Tenim fred aquí dalt; així que a corre-cuita cap al coll per a fer el canvi de pells. Almenys allà quedem més arrecerats.

Tots a punt, mirades cap avall i som-hi. La neu a dojo, per sobre els genolls. Es fa difícil serpentejar amb agilitat. Hi ha caigudes, fins i tot entre els més hàbils. Tram a tram, ens anem esperant. A prop del bosc tornem a trobar-nos sense base. I, tot i l'abundància de neu, és difícil d'esquivar les roques, els arbusts, els troncs. Rasquem les fustes; un mal dia per al nostre material. Però tenim ganes d'arribar. Així que cap avall. Arribats al prat, es fa un xic més fàcil no topar amb obstacles. Ens deixem lliscar amb calma fins a la pista i anem baixant fins que ja no hi ha pendent. Esquís a la motxilla i cap al cotxe.

Són quarts de cinc de la tarda quan sortim de Bagergue i ens aturem a Casarilh. Hi ha un bon amic (gràcies, Carles!) que ens ofereix una amanida i un plat de pasta boníssim per a refer-nos de l'excursió. Ah, el diumenge vam fer un intent d'esquiada; però, us ho asseguro, no vam poder ni baixar del cotxe. Vaquèira era un desert blanc...

Montse Bacardit

Malgrat que ja no nevi, les carreteres secundàries segueixen tallades, i ens cal fer un gran tomb, seguint els eixos més importants. No obstant això, ens veurem aturats pels problemes del trànsit en diversos moments, i el nostre vehicle també quedarà atrapat a causa de l'atreviment del xofer. Després de peripècies varies aconseguim fer base al poble d'Adilçevaz, des d'on en teoria s'arriba a la base del Suphan, però allà les carreteres d'accés als vessants també estan tancades.

Planegem llançar dos atacs successius a la muntanya sortint des d'uns 1.800 m, l'un fins a 3.000 m i l'altre directe al cim. Les primeres hores d'ascens les dediquem a superar grans espais amb un desnivell molt minso, abans de poder iniciar una ascensió de debò. A la primera

jornada assolim la cota fixada, sota un sol fabulós, amb temperatures encara baixes i gaudint de les vistes del llac i d'un entorn completament blanc fins on arriba la vista, tant que sembla que siguem a Groenlàndia. A la pujada ens cal obrir traça en neu molt fonda, i a la baixada només gaudim de bona neu una estona; després topem amb una crosta infame. El segon dia resseguim el mateix camí fins

a arribar a un lloc a més de 3.700 m. Allí un fort i fred vent ens obliga a replantejar la situació, i optem per la retirada. Malgrat tot hem aconseguit poder esquiar en un entorn exòtic i salvatge; tan exòtic com arribar amb les fustes als peus a un poblet de pastors kurds, presidit per un minaret, i salvatge com esquiar amb la presència de diversos llops afamats. Precisament, i a causa del fred persistent i de les grans nevades d'enguany, els llops han passat molta gana, tanta, que un grup d'animals famolencs va arribar a atacar i devorar una persona que havia sortit del seu cotxe per posar les cadenes.

La resta del viatge ja són anècdotes turístiques, amb un seguit de visites tot aprofitant el recorregut de tornada cap a Istanbul. Així, tenim ocasió de veure un vel, castell construït pels urartus (800 anys aC), i una illa enmig del llac Van on encara queden les restes d'una església armènia i, és clar, de fer una caminada per les zones més interessants d'Istanbul. Però l'Ararat queda allí, i qui sap si un proper any ho tornem a intentar.

Toni Vives

APROXIMACIÓ AL ROC DE MADRES (2.469 m)

Data: 5 de febrer de 2005
Desnivell: +750/–840
Divuit participants: Jerôme, Belén, Noe, Imma, Pedro, Rodri, Jepi, Elena, Santi,

Gemma, Manel, Montse Peramiquel, Jordi Grífols, Eli, Aureli, Montse Luque, Nuna i Sergi Xancó.
Temps: sol radiant, bona temperatura, vent cap a migdia i boira de baixada.

Canigó des de la Serra de Madres

I N'EREN 36 PELLs DE FOCA CAMES AMUNT...

Tot comença a dos quarts de sis del matí a l'estació de Sant Andreu Arenal, on un cop fet el recompte i repartits els cotxes emprenem el camí una hora més tard! A un quart de deu ens reagrupem a Prada per fer un mos. Després de la *clavada* que ens foten sortim “espitosos”

cap al coll de Jau (1.506 m), on deixem els cotxes un cop superat algun tram gelat. Carreguem els esquís uns cent metres i a les onze i vint ja ens els calcem definitivament. Comencem a *foquejar* per la pista que ens durà al costat del Refuge du Callau (1.537 m), que està tancat. Des d'aquí ens endinsem al bosc seguint la vall de la Castellana amb orientació S/SW pel costat del riu. Tot i que fem un parell d'intents d'"encigalada", finalment decidim mirar la ressenya i el camí és clar: seguir la vall. Tirem amunt fins que es comença a obrir i ens va mostrant el que ens espera: neu i més neu. A dos quarts de tres la gana ens empaita i aprofitem uns rocs amb els últims pins per agafar forces.

Un cop dinats, *foquejant* una mica se'ns obre al davant el pla de la Balmeta (2.127 m). Quin espectacle! Qui més qui menys es posa nerviós tot pensant en la baixada. Envoltats pel pic de la Roqueta (2.345 m), el Roc Negre (2.459 m), el Bernat Salvatge (2.423 m)... tot de pales farcides de neu pols, el Jepi i el Santi, com hipnotitzats per una de les canals, no tenen més remei que treure's els esquís i piolet en mà començar a pujar-hi. Quedem que ja ens trobarem més tard. Seguim pujant pels seus pendents cap al nostre objectiu, el Roc de Madres, que ja veiem clar que no assolirem perquè és massa tard. Comença a bufar vent i a la nostra esquena la vall es va omplint de boira. Així que cap a les quatre decidim treure les pells i començar el descens enmig d'exclamacions de goig i plaer. Un cop endinsats al bosc de nou, se'ns afegeixen els dos posseïts per la canal, que ens expliquen la seva experiència gairebé orgàsmica. Seguim baixant esquivant arbres, branques i branquillons, tenint cura de no convertir-nos en pica-soques. La boira ens comença a envair i decidim seguir el descens per la pista forestal, per on ens toca remar més que a les galeres. Una vegada al refugi de Callau, cinc voluntaris van a buscar els cotxes i la resta baixem per l'única pista de la tancada estació de Ládou, que va pel costat d'un vell remuntador, que finalment ens porta a la carretera (1.415 m), on arribem cap a dos quarts de sis embolicats plenament per la boira i la nit que ja va caient.

De nou als cotxes i al bar de la *clavada* de Prada, on els que ens volíem quedar i fer alguna cosa diumenge decidim no arriscar donat el "marró" de *météo* que es preveu. Hi ha qui ja ha demanat i ho aprofita per menjar alguna cosa abans de la tornada i els que no ho hem fet encara decidim tancar la jornada amb el recuit de drap del restaurant La Serra de St. Esteve de Guialbes.

Sergi

PIC DE TARBESOU, 2.364 m

6/02/2005. Curset d'iniciació 2005. +/-850 m; 3-4 h d'ascens, 1 h de descens; PD, S2/S3 (S4 el descens directe).

Llevantada! Això deien els mals auguris, i de fet algunes volves de neu queien de bon matí a la Molina... Així que hem decidit fer 70 km cap al nord, passant per Montlluís i Formiguera i prenent una carretera gelada que ens ha portat fins al centre de muntanya de Mijanes. Quanta neu! L'Aude i l'Ariège fan goig!

Aquest cim és més que recomanable: el primer tram deixa la pista d'esquí a l'esquerra i s'endinsa per un bosc

esclarissat. Cal anar cap a l'oest. El dia s'ha aixecat i lluu un sol que no ens esperevem. Pugem persobre un tou de més d'un metre de neu, sovint pols.

Arribem a una cabana on la vall s'obre, amb el cim visible al centre. L'itinerari més segur

Ombres sota el Tarbesou. Fotografia de Jaume Hubert

Immillorables vistes sobre la Dent d'Orlú, el Roc Blanc, el massís de Saint Barthelemy, la zona de Camporrells, la Serra de Madres... moltes muntanyes, moltíssima neu! A la baixada uns han gaudit més que d'altres, però gana n'hem fet tots: de nou entrepans de botifarra amb seques... i a començar bé la setmana!

Jaume Jubert

PIC D'ENCAMPADANA (2.491 m)

5/02/2005. Participants: Enric, Conrad, Ton, Xavi i David. Desnivell: +781/-781. Horari: 1 hora i 20 minuts de pujada i 20 minuts de baixada Temps: dia esplèndid, temperatura freda.

Impressionant el dia d'avui, dissabte 5 de febrer. Abans que arribi l'allau de clients a l'estació de Grandvalira, a les 7.40 ens calcem els esquís a la porta del despatx (privilegi que no té preu), al Tarter. Pugem per una pista fressada, amb una neu excel·lent i una temperatura de -9 °C. L'ascens és ràpid, a bon ritme i sense aturades. Un cop al coll que separa el Tossal de la Llosada i el pic d'Encampadana, girem al nord-oest per fer els darrers 150 metres. Al cim, ni un alè d'aire, un solet agradable i unes vistes que van des del Carlit a l'Aneto, passant pels cims de l'Arieja i de les valls andorranes.

Segona sortida del Curs al Pic de Tarbesou. Fotografia de Jaume Jubert

aquest indret que disposa d'alguns bons refugis situats estratègicament per a fer unes boniques i alpines ascensions.

Jornada 1. Pujada al refugi Albert Heim (desnivell: +1.000 m, -0 m) Quedem a l'aeroport de Barcelona a les cinc del matí de divendres per facturar tot l'equipatge dels nou components en el vol d'Alitalia que surt a les 6.35. Després d'un petit retard i un viatge addicional aeroport - carrer Bruc, 114 - aeroport en cerca d'uns maleïts bastons, sortim amb avió cap a Milà. Arribada cap a les vuit del matí i lloguer d'un dels dos vehicles que teníem encarregats a l'empresa Avis, ja que amb una furgoneta o, millor dit, microbús de nou places teníem el lloc just per a cabre-hi tots i tots els paquets. Arribem al poble de Realp cap al migdia, i veiem que de neu no en falta, encara que és un any amb poca innivació per l'època de l'any que som. Després de menjar-nos per dinar els entrepans que portem, equipar-nos i omplir cantimplors, sortim cap al refugi seguint inicialment la carretera coberta de neu del Furkapass. Travessem el pont del torrent Natschental (1.650 m) i pugem travessant uns matolls directament a l'Hotel Galenstock (1.995 m). El dia és radiant i suem la samarreta a causa de la calor que fa a les hores centrals del dia. Continuem pujant fort fins a Tatsch i flanquegem l'esperó per a endinsar-nos a la vall del Tiefengletscher, que remuntem fins que apareix el refugi a dalt d'un cimet rocallós.

Jornada 2. Ascensió al Galenstock (desnivell: +1.100 m, -1.100 m) Ascensió al cim més alt de la zona, superat únicament a la regió pel Dammastock veí. Sortim a dos quarts de set del matí, quan s'està fent de dia, i remuntem tota la glacera de Tiefen fins pràcticament a sota el Tiefenstock. Girem en direcció SO i ens situem al peu del coll, on deixem els esquís. Equipats amb piolet i grampons, grimpem pel terreny mixt fàcil que serveix d'accés a l'aresta NE del Galenstock. Continuem per aquesta aresta, que es redreça en l'últim tram abans del cim, on arribem a les onze del matí. Impressionant panorama des del cim que arriba fins al Montblanc, passant per les muntanyes del Valais, com el Cervin o el Mont Rosa, i les muntanyes de l'Oberland, com el Finsteraarhorn, l'Aletshorn o el Monch i el Jungfrau. Baixada del cim en tres cordades, que fan més segura la desgrimpada mixta fins als esquís, i descens pel costat dret de la glacera, que ens reserva la millor neu gràcies a la seva orientació NE.

Jornada 3. Ascensió al Lochberg (desnivell: +800 m, -1.800 m) Després de moltes deliberacions sobre la millor opció per a l'activitat d'aquesta jornada, finalment decidim pujar tots junts a aquest cim, que permet fer la travessia cap a la vall de Goschener, però baixar plegats pel vessant de la pujada al poble de Realp. L'ascensió s'inicia a les set tocades baixant fins a la cota 2.380 aproximadament per tal de vorejar l'esperó que prové del Winterstock. Deixem un petit niu de material, posem pells i remuntem en direcció al Winterlucke. La neu està bastant dura i hem de posar ganivetes per a progressar cap amunt, però el dia és esplèndid i la llum ho envaeix tot. Abans d'arribar al coll fem un llarg flanqueig a la dreta que ens permet progressar amb esquís fins al peu mateix del cim. Els deixem a l'aresta quan el pendent es redreça i els rocs sovintegen i remuntem el tram final d'aquesta a través d'un marcat corredor que ens porta fins al cim. Panorama també

excepcional orientat cap a l'est, on ens costa identificar la quantitat de muntanyes desconegudes. Un vent fred no ens impedeix de pujar els rocs que formen el punt culminant i fer una llarga ganyipada tot assaborint el moment. El descens l'iniciem per la vall que baixa directament a Realp, però hem de remuntar uns 100 m de desnivell entre la cota 2.170 i la 2.270 per tal d'esquivar la zona de reserva d'animals que hi ha a la part baixa de la vall i saltar a l'Hotel Galenstock, per on vam fer l'aproximació al refugi. Finalment, arribada amb els esquís als peus fins al costat del cotxe a les dues de la tarda després de tres dies complets d'esquí de muntanya i alpinisme.

Després de recollir i carregar tot l'equipatge a la furgoneta seiem a l'aire lliure per prendre una *birra* mentre contemplem el panorama de les muntanyes nevades intentant allargar i retenir aquests últims instants de neu. Retorn a l'aeroport de Milà a quarts de set de la tarda i després d'una facturació un xic accidentada i un sopar a base de pizza i creps de *nutella*, sortim cap a Barcelona, on arribem a les onze de la nit. L'únic incident remarcable és l'espera infructuosa de la meva motxilla, que es va quedar a Milà fins l'endemà.

Manel Borrell

TUC DE MOLIÈRES (3.010 m) Vall d'Aran

06/04/05. Esquiadors: Juanlu, Isaac, Ricard, Carles x2 + Boira i Bitxo. Inici: boca sud del túnel de Viella (1.600 m). Descens per la vall del riu Nere fins a

1.350 m, aprox. Desnivell: +1.400/-1.650 m. Horaris: 4 h 30 min l'ascens; 2 h el descens. Temps variable, núvols d'evolució que encapoten cims. Ens quedem sense veure les Maladetes.

La neu no apareix de manera continua fins un cop superada la primera cascada, sortint ja del bosc. Optem per superar el circ sota el refugi per la banda sud, costat Feixant, ja que la ruta habitual per la solana no ofereix continuïtat de neu en un parell de punts. Neu molt transformada en aquest tram; s'ha de fer d'hora, sobretot si es vol baixar per aquesta banda. A partir del refugi la neu aguanta millor, ja que la base sembla més compacta i la calor minva. Passat el coll, poc gruix de neu i molta pedra fins al cim, que es fa amb esquís.

Tant la vall d'Escaleta com la de Nere tenen millor orientació, i presenten 10 cm de neu nova sobre base regelada força dura. La primera meitat del descens és, doncs, excel·lent, amb una neu pols, pols, pols. Un cop al fons del barranc, ja abans del llac, la neu esdevé primavera i fonda sobtadament. Moltes restes d'allaus a la zona d'Horno, però s'arriba pràcticament sense treure esquís fins a la pista forestal. A la meitat de la pista encara hi ha neu, però a fora els prats estan ja pelats, almenys a la solana. Caminem només 15 minuts fins als cotxes, aparcats al revolt de la carretera.

No hem trobat neu crosta en cap moment, però la primavera ja és avançada pel que fa a la neu. No fa gens de fred (per ara) i això es nota. A la Vall d'Aran les solanes

sostingut amb l'esperança que es torni a aclarir, però no és així. Una vegada fet el cim i d'haver-nos felicitat mútuament, ens refugiem a la capella, mengem i en Peter escriu unes línies poètiques en anglès al llibre de visites que no ens molestem a traduir, i que sotasignem. Prepararem el descens per la vall Etroite, que intuïm que serà fred i en condicions de nul·la visibilitat. La Gemma no s'ho veu clar, tot i que estrena esquís càrving. El nostre Peter, amb millor nivell de descens, ens marca les traces a seguir mentre el Tonyo va a la cua controlant el grup. La neu és òptima —ens imaginem com podríem haver gaudit amb bona visibilitat— fins a la cota 2.200 m aproximadament, on alguns decidim treure'ns els esquís i continuar a peu vista la poca continuïtat del mantell nival. Decideixo no ratllar més les meves fustes càrving noves; hi passo un drapet —l'Eli riu—, netejo les fixacions de neu i les carrego a la motxilla. M'enfonso molt a la neu i decideixo ratllar les fustes a canvi d'arribar esquiant al refugi, crec que per una qüestió de principis.

Refugi I Re Magi (1.800 m)

Quin canvi comparat amb l'anterior refugi. Molt cuidat pel que fa a decoració i desprèn caliu en tots els racons. Ambient italià; segur que cuinen bé. Amunteguem roba mullada i material a l'habitació comuna —quina estesa!— i ens criden l'atenció d'una manera subtil. Hi ha un armari amb radiador a la planta baixa, on es pot penjar de tot, fins i tot els eslips socarrats de cafè “olé” i reversibles; el problema és aguantar la respiració quan obris les portes. Ens dutxem —dutxa calenta a pressió, gratis— per torns i baixem a fer unes cerveses i a menjar productes ibèrics. La cuina promet. Efectivament, menjador molt cuidat, caliu, bona companyia, entremesos al més pur estil italià, vi, salsitxes amb tomàquet, formatges, postres, on els tafurs del Sergi i l'Eli guanyen la basa amb el premi de l'únic tiramisú que queda. I, per a acabar, *grappa* i *genèpi* i al llit. Demà haurem de matinar i serà un dia molt dur si volem completar la travessa prevista. Ja veure'm demà quin temps fa; ara plou. (http://www.iremagi.it/)

Dia 27/03/2005. Refugi I Re Magi (1.800 m) - coll a la vall de Vallon - Névache (1.620 m) - F1 Aix-en-Provence

El cel està força encapotat, i la previsió del temps no és bona. En lloc de dirigir-nos desfent un tros del camí del dia anterior cap al coll de Vallon (2.645 m) i fer l'ascensió al pic de Lac Blanc (2.980 m) i tornar per la vall de Vallon cap a Névache, decidim tornar per la via més curta i amb menys desnivell. Comencem a pujar; molta volta maria i el Sergi torna a perdre la roseta del seu bastó. Cal fer una prospecció a la neu i el Tonyo em demana la meva flamant pala tècnica Salewa. Dos palades i es trenca. Continua per ami la renovació de material. Comença el *cachondeo*... (Ja se sap, el material tècnic no el pot utilitzar qualsevol i a més s'han de llegir les instruccions d'ús. Però... si és una pala. Tot s'ha de dir, en cas d'allau aquest tipus de pala potser no és una garantia. Ara bé, amb una de metall depèn en quines mans potser li pots fer un trau a la víctima soterrada d'una allau o tallar-li el cap, etc. Potser amb Loctite quedarà com a nova i la podré vendre.) Arribem al coll i ens enfonsem molt a la neu. És dur obrir traça i se'ns fan pans. Després de remar una estona, no hi haurà descens. Tot i que la vista és esplèndida, l'altre vessant és pelat de neu. Carreguem esquís i arribem a Névache. Punt final d'una travessa que inicialment semblava difícil pel temps advers, però que hem gaudit al màxim, amb el

regust del que podia haver estat amb més neu i bon temps. Alguns no descartem tornar a repetir-ho. Ens prenem unes “birres” a Névache i ens preparem a tornar, en direcció al Formula 1. Mengem unes pizzes per sopar a Aix-en-Provence.

Dia 28/03/2005. F1 Aix-en-Provence - BCN

Tornada a BCN. Igual que a l'anada ens anem trobant amb companys a l'autopista, en aquest cas l'expedició a Corsica, que retorna a Barcelona. Bones traces! Fins aviat.

Manel & Co.

PIC DE PEDRONS (2.715 m)

02/04/2005. Participants: Marta, Fer, Neus i Marina. Desnivell: +/-840 m. Horari: 2 h 30 min de pujada; 30 min a 1 h de baixada. Neu: neu dura a l'inici i de pujada i transformada de baixada; neu pols a partir dels 2.400 m.

Sortim ben d'hora al matí de Barcelona i deixem el cotxe al Pont de Baladrar, situat just passada la frontera francoandorrana en direcció al Pas de la Casa. Les previsions del temps no són bones, però sembla que es manté. Al mateix pàrquing ens calcem els esquís i comencem a *foquejar* per neu dura. Es veu força neu en tota la zona i a uns 2.400 m ens trobem neu pols. Increïble! Nosaltres que dubtàvem si trobaríem neu!

Arribem al que podríem dir que és el coll, on ens hem de treure els esquís i calçar els grampons per a afrontar l'últim tram. Al cim la boira ens ve a sobre i baixem ràpidament. El descens, per a gaudir-ne, amb una neu fantàstica, i a més a més el temps ens respecta fins a arribar de nou al cotxe. Allí comença a nevar, però hem pogut gaudir d'una sortida matinal, fàcil i que et deixa un somriure d'aquells amb ganes de repetir. Acabem amb entrepans de tres pisos a Puigcerdà.

Marina Gay

SUISSA CENTRAL, PROP DEL FURKAPASS

1, 2 i 3 d'abril de 2005. Components: Oriol Batiste, Rafel Simó, Raimon Obiols, Xavier Borrell, Marta Montmany, Miquel Vilaplana, Joan Bartoll, Joan Manuel Clavero i Manel Borrell. Ascensions: Galenstock (3.586 m) i Lochberg (3.074 m). Refugi: Albert Heim Hutte (2.543 m) SAC. Accés: avió fins a Milà i furgoneta llogada fins al poble de Realp, passant per Lugano i el túnel de Sant Gotard (200 km). Components que van ser baixa per motius aliens a la seva voluntat: Laia March, Carles Serra i Joaquin Sanfelix.

Expedició que en principi estava prevista per a fer el cim del Bernina, però que a causa de la poca quantitat de neu que hi ha en aquest massís s'ha convertit en la descoberta d'aquesta zona del cor de Suïssa, on s'ajunten les conques del rius Rin, Roine i Po. Observant el plànol d'innivació de Suïssa elaborat a Davos (http://www.slf.ch/avalanche/hsr-frc.html), vam buscar la zona amb més gruix de neu situada més a prop de Milà i així vam trobar

Fem un mos per enganyar l'estómac i dividim el grup: dos baixem pel camí de pujada i la resta per la ruta que va pel bosc. La neu, excel·lent i el descens, ràpid i “disfrutón”. Un cop a baix, fora esquís i cap al despatx, que avui toca pensar. De tota manera, treballar després d'haver fet ja un cimet és d'allò més fàcil.

Dos comentaris. Les valls andorranes tenen molta neu i el perill d'allaus ja va baixant a 3 o 2. La Serrera pinta excel·lent, així com el pla de l'Estany i el coma Pedrosa. Els cims de la zona del Gargantillar també estan carregats. Una travessa de Montmalús, Ríbuls, Pessons i baixada per la vall del Madriu podria ser memorable.

Ah, i una recomanació de material. Proveu els mitjons MediLast d'esquí. Calents, fins, no transpiren i s'ajusten a la cama i fan massatge cardiovascular. Quin invent! *I made in Catalonia!* Fins a la propera. Bones traces.

David & Cia

TRAVESSA ULLDETER-CARANÇÀ

12 i 13/02/2005. Participants: Luis Javier, Imma, Berta, Iolanda, les gosses Fosca i Mora (amb l'esperit d'aventura de la primera gossa cosmonauta russa Laika, o Rin Tin

Tin i molts altres animals “ensigalats” o putejats com la mula Francis, etc.), Roger, Jaume i Manel.

Descripció tècnica

Dissabte: +1.150 / −1.450; 4-5 h de pujada, 1-2 h de descens; PD+, S3/S4. Vallter, 2.164 m - coll de la Marrana, 2.529 m - Bastiments, 2.881 m - Feixa Llarga, 2.400 m - Portell dels Gorgs 2.790 m - estany de Coma Mitjana, 2.498 m - refugi Matutano, 2.190 m (no té res a veure amb les bosses de patates!) - refugi del Ras de Carançà, 1.820 m.

Diumenge: +850 / −450; 3-4 h de pujada, 30 min de descens; F, S2. Refugi del Ras de Carançà, 1.820 m - pla de Bacivers, 1.945 m - plans de Morenç, 2.350 m - serra Gallinera Bacivers, 2.688 m - pic de la Dona, 2.704 m - Vallter, 2.164 m.

Descripció psicoemocional

Dissabte

Tot i que no era massa clara la *meteo*, la neu era una mica tova —havent de flanquejar per unes pales exposades al perill d'allaus— i el temps s' anava “emmarronant” per moments i ens impedia l'ascensió al pic de l'Infern, etc., vàrem gaudir d'una travessa en un entorn magnífic i amb un descens tipus “escalextric” a través de bosc, de què ometré parlar dels danys ecològics en flora i fauna.

maig-juny 2005

Calia tenir un bon nivell de descens a través de boscos, ja que em vaig menjar unes quantes branques, quasi atropellar algun esquiol o passar per sobre la Fosca o la Mora —els gossos de la Iolanda—, que van tenir l'oportunitat d'experimentar estoicament la primera “ensigalada” per a gossos amb resignació. Un bon entrenament de cara a la propera Pirena 2006.

Nota: Ricart, una matèria pel curset d'esquí vinent podria ser “tècnica de d e s c e n s ecològicament correcte a través de boscos i altres entorns d'interès natural”. També amb matèries com “tipus d'enfarinades (croqueta, *chocos*, empanada gallega, etc.)”, “com sortir d'un forat de neu tova sense assistència”, “torna a néixer”, “la tècnica del cuc”, etc. la temàtica podria donar molt de si.

En sortir de la massa boscosa vam topar amb el refugi de Ras de Carançà. Les nostres companyes gosses varen ballar, saltar i xisclar de joia. Vam començar les tasques d'omplir cantimplores d'aigua i recerca de llenya per a la llar de foc, agafar lloc al *refu* i consolidar la defensa dels matalassos, que no n'hi havia per a tots, ja que no hi érem sols —sintonia d'Expedient - X. Van començar a arribar francesos.

entorn senzill.

Diumenge

Ens vàrem llevar aviat. El dia semblava força ventat. Algú es va abrigar massa: feia vent, però el dia era assolellat i clar. A la Fosca i la Mora no els semblava bé la idea de tornar a sortir; enmig de xiscles expressaven el seu disgust de gos d'una manera políticament correcta —a partir d'ara consideraran i reflexionaran sobre els avantatges de ser el millor amic de l'home; potser és millor ser gat i quedar-se al sofà de casa—, però a l'últim s'hi van resignar.

Ascensió excel·lent al pla de Bacivers i carenejada ventada fins al pic de la Dona. Després d'estudiar la via de descens fins a Vallter, ens vam decidir a baixar per una pala directa

Refugi Ras de Carançà 1820m. Fotografia de Jaume Jubert

Sopar..., torrades de sobrassada al foc amb un vi d'èxtasi a càrrec d'en Jaume, p l e n i t u d degustadora de l'ésser, amb el caliu d'una bona companyia en un

Refugi Ras de Carançà 1820m. Fotografia de Jaume Jubert

en lloc de dirigir-nos a la Portella de Mentet, via m e n y s exposada. En el descens —neu tova— i en la s u c c e s s i ó d'enfarinades tipus *croqueta*— quan caus en pales d'una inclinació tal que fa que no et quedis clavata a la neu, sinó que vas rodolant i agafant volum com una croqueta a la farina— en Roger es va fer un tall al front amb el caire de l'esquí. No l'importarà gens que li

Canigó des del Pic de la Dona. Fotografia de Jaume Jubert

pregunteu com s'ho ha fet. Podeu preguntar-li-ho dijous vinent al Club; estarà content de respondre a tothom. Això sí, aneu-hi un per un... Sí!, és el que porta una tireta blanca... Si hi insistiu, potser us ensenyarà els tres punts de sutura. Podríem parlar de *tatoos* o *piercing* d'esquí de muntanya en una altra ocasió? Bé, això és tot. Fins aviat.

Manel & Cia

PD. La descripció tècnica és del Jaume. No he canviat... Continuo oblidant els noms dels llocs per on passo i dels cims que faig si no és que m'hi "ensigalo", i una vegada dalt del cim el meu estat psicoemocional i pujat d'adrenalina no em permet assimilar els noms dels cims que m'envolten, ja que centro tota la meua energia en com sortir d'allà dalt. Si teniu la mateixa simptomatologia, o com se'n digui, no aneu a qualsevol psicòleg de muntanya. Consulteu amb mi; per un mòdic preu en podem parlar i començar el tractament. Necessito canviar-me els esquís.

Sobre els plans de Bacivers. Rodó i Gallinàs al fons. Fotografia de Jaume Jubert

EL MOIANÈS EXISTEIX... I ENCARA ÉS FÀCIL PERDRE-S'HI

Sortida del Cicle de Mitjana Muntanya

El diumenge 10 d'abril vam fer un tomb pel Moianès, una excursió que formava part de les sortides del Cicle de Mitjana Muntanya de la Secció de Muntanya del nostre club. El Moianès, una subcomarca situada en un altiplà al voltant de 800 m d'altitud, entre la Plana de Vic i el riu Llobregat, té una vegetació típica mediterrània, amb boscos predominantment d'alzines, roures i pins, però en alguns llocs apareixen fagedes amagades.

Entre els camps, boscos, masies i pobles hi ha molts camins i pistes. Encara que el Consorci del Moianès ha volgut promoure l'espai natural per a activitats recreatives i de lleure, com l'excursionisme a peu o en bicicleta, les indicacions de camins i rutes són d'una precarietat que fa que una bona dosi de ganes de "buscar-te-la-vida" i un cert coneixement d'orientació siguin imprescindibles abans d'aventurar-se'n pels boscos i descobrir-ne la bellesa. El grup reunit per a complir aquesta tasca estava format per vint persones i dues gosses, totes expertes en el tema. En el bar de Castellterçol, on havíem quedat per a esmorzar, ja faltaven dues persones. Havien tirat recte per l'autopista en lloc d'agafar la sortida cap a Mollet del Vallès, i estaven fent voltes pel circuit de Montmeló. Després de recuperar-les, ja sabíem que el dia podia ser ben llarg.

Amb una mica de retard començàvem l'excursió des de Castellsir cap al castell de la Popa, amb mapa i brúixola en mà. Les ruïnes d'aquest castell formen ara part d'una immensa roca de formació sedimentària amb capes de diferents dureses, de manera que, amb el temps, els elements han modificat la roca cap a una forma semblant

Castell de la Popa. Fotografia de Barend van Drooge

continua la *road movie* i ens tornem a trobar en una àrea de servei; aquesta sí que és oberta: entrepans i cafès.

Fórmula 1. Ens tornem a acomiadar i després de donar voltes i *gira il mondo gira* a moltes rotondes a la recerca d'un Fórmula 1, a la fi el trobem. Un Fórmula 1 no és només un cotxe que corre a tot drap en circuits de carreres en diferents indrets del món (que m'han dit que si guanyes la carrera unes simpàtiques senyoretas lleugeres de roba t'obsequien i et banyen amb cava català en un jacuzzi; sona fantàstic, no?); també és una mena de megahotel-galliner on mitjançant una targeta de crèdit i per un mòdic preu d'uns 30 euros poden fer nit en una gàbia tantes persones com hi càpiguen (la pena és que hi falta el cava i les senyoretas...; potser les has d'anar a trobar a la rotonda del polígon industrial proper; els senyorets són difícils de trobar; en tot cas, els que hi ha són una mica efeminats). En cas de dormir molts en un mateix *cubiculum* és millor sortir per la finestra al matí —si estàs en una planta superior potser caldrà muntar un ràpel— no sigui que en cas de sortir per la porta principal el recepcionista que treballa de dia pensi que s'ha organitzat una convenció o que en la seva absència s'ha construït un àtic il·legal a l'hotel. Feia molt temps que no sortia lluny i de nit; ho he trobat francament apassionant.

Dia 24/03/05. F1 Aix-en-Provence - Névache (1.620 m) - vall de Clarée - refugi Drayères (2.167 m). Horari: 3 h 35 min. Desnivell: +547 m.

Després d'arribar al poble de Névache a la vall de Clarée i veure que tot està pelat de neu —decepció continguda—, deixem els cotxes a la pista que porta cap al refugi de Drayères (2.167 m). El temps no acompanya i comencem a caminar amb plugim. Al cap d'uns quilòmetres, en arribar al refugi de la Fruitière (1.860 m) posem pells i ens calcem els esquís. L'Eli comenta que la pluja ara és neu, però molt humida, prou perquè arribem xops al refugi just a l'hora de sopar (les set) i degustar el que ens imaginem un exquisit àpat. Després de canviar-nos i treure'ns la roba mullada i practicar una invasió progressiva del terreny d'eixugada de roba adjacent a l'estufa de llenya, que tenia ocupat el material d'un grup de francesos, seiem a taula per sopar. L'Eli, en estat hipoglucèmic —tremola!— comença a disparar amb la seva ironia punyent. Toca sopa de puré de primer i, de segon, creiem que carn de cabra vella guisada (suposem que va ser atropellada per un motocultor de neu i malferida va anar a parar al refugi, on ha patit pitjor sort); de postres, formatge del país i iogurt sense sucre. L'Eli n'agafa un terròs i amb la seva ira hipoglucèmica fora de control i un ganivet el deixa esmicolat i convertit en pols. Més val que s'esbravi amb el sucre. Ens dutxem —el millor del refugi— i ens n'anem a dormir, una mica decebut pel contrast entre la qualitat del sopar i l'amabilitat dels guardes, que ens han permès repetir tants plats com hem volgut, i també pel temps que ens hem trobat. Potser demà canvia la nostra sort.

Dia 25/03/05. Refugi Drayères (2.167 m) - vall de Muandes - Roche de la Grand Tempete (3.002 m) - refugi Drayères (2.167 m). Horari: 4 h 55 min. Desnivell: +992 m, -992 m.

Ens llevem. Per a esmorzar, cafè "olé", molt diürètic, i *xocolat* (que el dia següent també comprovarem que no només és tan o més diürètic que el cafè "olé", sinó que va bé per a la sinusitis, ja que potencia la capacitat olfactiva...), pa passat, mantega i la confitura de costum. Està vist:

refugi sobri on no són gaire detallistes ni s'hi maten. Potser li cal una mica de sensibilitat femenina. Dia magnífic. Matinam i sortim quan comença a clarejar. No fa molt fred. Farà sol en un esplèndid entorn. Pujada suau a través de grans lloms ondulats per la vall de Muandes. Deixem els esquís al coll i flanqueig amb grampons fins al cim. La nostra sort ha canviat. L'escenari és superb; tenim el Mont Thabor a la vista. Comencem el descens. Hem de parar atenció amb les roques, ja que no hi ha gaire neu i ratllarem els esquís. Descens amb neu pols a l'inici amenitzat amb els salts acrobàtics del Tonyo i la nova disciplina esportiva del "snowqueling" del Sergi, que em fa recordar els meus inicis quan només una actitud estoica feia que t'aixequessis les vegades que fes falta de sota de la neu (tot s'ha de dir, algunes vegades no podia sortir per mi mateix, amb les potetes i esquís cap dalt com un escarabat) sota la mirada dels teus companys que calculaven amb sorpresa quina capacitat sobrenatural d'esforç tenim. Podríem, en el nostre ànim de perfeccionament en l'àmbit de l'esquí de muntanya, parlar de tipus de caigudes: de morros, tipus escarabat, tipus ballarina, tipus gondoler, tipus cul en pompa —de vegades és difícil resistir la temptació—, i de la tècnica de sortir per un mateix. Ja per sota dels 2.500 m comencem a trobar neu transformada i bastant humida, en què gairebé tots caiem, i arribem de nou al refugi. Cerveses i llimonades per a tothom, pícnic de productes del nostre país, sota els últims raigs de sol d'un dia esplèndid. Migdiada interrompuda pels beeeepsss d'una col·lecció d'Arves que el Tonyo ha anat enterrant i provant a l'exterior del refugi, al mateix temps que un grup de catalans juga a endevinar pel·lícules. Per a sopar toca el mateix menú del dia anterior, puré, cabra vella, formatge i iogurt amb sucre en pols, no fos que l'Eli trenqués la taula esmicolant terrossos en un estat d'hipoglucèmia alterada. Pròleg nocturn de hi-hi-his i ha-ha-has amenitzat per la ironia fina de l'humor de l'Eli, i el brillant humor forapista del Tonyo, que posa fi a un dia superb d'esquí de muntanya.

Dia 26/03/05. Refugi Drayères - vall de Muandes - coll de Muandes (2.828 m) - coll de Vallmeinier (2.941 m) - Mont Thabor (3.178 m) - vall Etroite - refugi I Re Magi (1.800 m). Horari: 7 h 15 min. Desnivell: +1.150 m, -1.552 m.

Tot i que la previsió meteorològica per a avui no és prou bona, el cel està molt poc ennuvolat i sembla que amb la sortida del sol gaudirem d'un dia fantàstic d'esquí. A més, he canviat el cafè "olé" pel *xocolat* i ja he superat la cota del cafè "olé" del dia anterior —els 2.500 m— sense deixar rastre. El Santi, pel que es veu, va en motocicleta (pet-pet-pet...) i la cosa promet. No he tardat molt a comprovar l'efecte fulminant del *xocolat*, que només m'ha donat temps de demanar un "clinex" i mig amagar-me darrere una roca. (He comprovat que la cagarel·la de vegades és gairebé tan ràpida com la velocitat de la llum, que mentre apagues i encens l'interruptor de la llum ja t'has cagat. Ritual i experiència tântrica, moment d'intens alliberament, plenitud existencial, consciència escatològica... i crits vitals d'ànimes en pena amb l'olfacte violentat per la intensitat sensorial del nou naixement. *Culo fresita* ataca de nou!) Continuem la pujada —em sento més lleuger— i ràpidament som al coll de Muandes (2.828 m), des d'on hauríem de fer un flanqueig exposat al perill d'allaus fins al coll de Vallmeinier (2.941 m). Tenim el Mont Thabor a la vista, i la Imma intueix la capella on donar gràcies a la providència pel fet de gaudir d'aquests moments que tant s'han fet esperar. Malauradament el cim i el cel s'encapoten i no tenim visibilitat. Iniciem l'ascens amb un ritme lent i

Divendres, 25. Refugi de Certascan per Noarre. +1.180 m / –350 m, de vuit a vuit.

Deixem el cotxe a Cuanca (1.400 m), quatre cases a uns cinc quilòmetres de Tavascan per la pista que va cap a la Pleta. Malgrat que matinem força, la lentitud pot amb nosaltres i no ens calcem els esquís fins a tres quarts de vuit (de fet, ens els carreguem a l'esquena i no serà l'última vegada del dia). Encara adormides, ens saltem el primer trencall cap a la dreta, seguim per la pista i gairebé arribem a pleta Palomera. Caminem un bon tros de més, però veiem el pic de Ventolau i el Mont-roig, que sempre fa il·lusió. No ens calcem els esquís fins als 1.600 m i serà per poc temps. Sense perdre alçada arribem a Noarre. Emprenem el camí (amb els esquís a l'esquena una altra vegada) que va per la vora esquerra del riu Noarre i que a poc a poc va guanyant alçada cap al fons de la vall; a la nostra dreta quedarà tota l'estona la serra de les Canals. Sortegem les branques que s'enreden amb els esquís; costa controlar l'alçada i això ja no fa tanta il·lusió. Ja al fons de la vall, pugem muntanya amunt, amb pendent força més pronunciat, i ja amb els esquís calçats progressem sobre una neu humida i pesant. La cosa per fi s'engresca. Amb sorpresa, satisfacció i alegria arribem a la pleta de Guerosso (2.000 m). Quedem impressionades per la vista que se'ns obre a 360°: a l'esquena (O), massa cims que no sabem identificar; a la dreta, el final de la serra de les Canals, i al davant, part del camí que ens queda per fer. Però hi ha neu, fa bo i anem bé de temps. Moltes allaus i moltes purgues. Mentre pugem veiem caure una petita allau, per sort, lluny nostre. Arribem al coll del piquet de Guerosso (2.554 m) i deixem el cim a l'esquerra. En aquest punt veiem el desitjat coll de Certascan, però també un flanqueig impressionant que travessa la pala amb fort pendent de l'agulla de Guerosso. Esquís a l'esquena i, per a assegurar el pas, grampons i piolet. Al coll traiem les pells i ens preparem per al descens. Neu dura en la primera pala, que ens deixa fer prou dignament els primers viratges. Més avall la neu està més transformada i nosaltres més cansades. Arribem al llac de Certascan: ja no sabem si fa pujada, si és pla o si el camí fa baixada. Ens traiem els esquís i els carreguem, ens els tornem a posar... riem de cansament, relaxades, ja no podem més. Arribem al refugi a les vuit del vespre. Encara hi ha claror. Ens traiem les botes, ens canviem... ens tornem a calçar les botes per anar a buscar l'aigua (se'ns mullen els peus; per mi, el pitjor moment del dia: surt el cansament). Sopem: entre totes potser ens mengem el sopar de dos; la Marina gairebé no menja i la Bet no arriba a les postres. Dormim, sense descansar del tot, contentes.

Dissabte, 26. Pic de Certascan Nord (2.839 m). +/- 600 m; 5 h.

Ens llevem amb la calma (bé, ens desperten els col·legues de les raquetes que sembla que sigui la primera nit que dormen en un refugi), esmorzem. El Jan, el guarda del *refu* ens acompanya. Quina paciència: estem especialment lentes i jo especialment encreuada. Travessem el llac de Certascan en direcció nord; comencem a pujar per la vall, trams amb pendents cada vegada més pronunciats. El cim ens queda a la dreta, ja veiem el coll i ens posem les ganivetes. Últimes voltes per les dues darreres pales més dretotes. Arribem al coll. Comença a nevar; es fa el silenci. Traiem pells, ens calcem grampons, piolet i muntanya amunt; ens queden 30 m. Fem cim (oh, sorpresa!, l'encreuament se'm passa de cop: Marina, com em

coneixes, gràcies per insistir). És hora de baixar, n'hi ha que amb esquís i d'altres ens traurem els grampons uns metres més avall. Gaudim del descens. Travessem una altra vegada el llac, i tarda relaxada al *refu*.

Diumenge, 27. Tornada a Tavascan. –1.100 m; 7 h (massa temps, oi?).

Quin desastre! Tret del descens fins a la pista, en què gaudim, encara que amb neu humida, fem la resta del camí per la pista. De seguida ens posem les pells; hi ha moltes allaus que travessen la pista i, quan no, veiem pales de neu susceptibles de caure sobre nostre i que passem amb cura. Al tercer revolt, aproximadament 1.500 m, ens traiem els esquís i els carreguem; ja no ens els traurem de sobre. Avui fa baixada, la motxilla ja no pesa tant, però els peus ens fan més mal. Tenim ganes d'arribar; la tornada se'ns fa llarga, molt llarga... Hem rigut força i hem fet un bon equip. Quan fem la propera?

MONT THABOR Neus Bayo

23/03/2005 a 28/03/2005. Participants: Gemma Marin, Santi, Eli Riera, Imma March, Sergi Xanco, Tonyo, Peter, Manel. La travessa que hem dut a terme és la que podeu trobar en el llibre de l'Oriol Guasch de què faig esment a continuació.

Podeu llegir el text següent amb fotos i extres a <http://es.geocities.com/rawal_snow_leopard/web_thabor.html>.

El massís del Mont Thabor està situat als Alps del sud, a l'extrem NE de l'Haut Dauphiné, tocant a la Maurienne francesa i la vall italiana de Bardonecchia. L'accés per carretera es fa per Orange, Serres, Gap i Briançon, o bé, de manera alternativa, per l'autopista que d'Aix-en-Provence va cap a Sisteron i Serres. Sortint d'aquesta població per la N.94 en direcció al coll de Montgenèvre hi ha la desviació cap a Névache (20 km). (Text del llibre *Alps amb esquís*, Oriol Guasch Terré, Desnivel Ediciones.)

Llegiu la lletra petita abans de continuar:

L'autor no es fa responsable dels danys a les diferents sensibilitats que pugui ocasionar aquesta lectura i al mateix temps reconeix la seva condició de marginat social i es declara lliure de l'obediència esclava a les normes de bon gust. Si, per excés o per defecte, no ha estat suficientment sensible en qualsevol sentit sexista, racista, culturalista, nacionalista, regionalista, etnocentrista, fal·locentrista, etc. o amb persona femenina, poble oprimint, medi ambient, cultures minoritàries, qualsevol altra mena de prejudici encara per batejar, demana disculpes. A la recerca del desenvolupament d'una societat lliure de prejudicis i purgada de les influències del seu defectuós passat cultural, ha comès ben segur més d'un error. Manel.

(Text inspirat en el llibre *Contes per a nens i nenes políticament correctes*, de James Finn Garner, traducció de Quim Monzo i Maria Roura, editorial Quaderns Crema.)

Dia 23/03/05. BCN - Fórmula 1 Aix-en-Provence, *in itinere*

Sortim dimecres al vespre amb l'objectiu clar del Mont Thabor (3.178 m). *On the road*, ja a França, parem a una àrea de servei a les fosques —és tancada— a fer un mos —"Qui són aquells *penjats* que estan menjant en aquell banc de pedra?"— i ens trobem el Ricart, el Pere-Joan i l'Arseni, que també van amb destí als Alps. Ens acomiadem,

a la popa d'un vaixell. La natura, juntament amb l'home, ens ha deixat un magnífic monument.

Com no era gaire evident si podríem trobar un camí més o menys recte fins a l'ermita de Santa Coloma de Sàssera, havíem decidit prèviament recular fins a la pista i seguir el camí de la riera de Castellcir fins a un trencall que ens deixaria a l'ermita. Aquesta maniobra ens conduiria a una altra pèrdua en forma humana. Més endavant, també una de les gosses optà per prendre un altre camí. Però, amb la combinació de molts camins i absolutament cap indicació (ni als GR!), no podia passar molta estona fins que tot el grup anés en direcció est en lloc de cap al nord, seguint un camí que no apareixia ni al mapa de Piolet. Per cert, aquest fou l'únic error d'aquest mapa en tot el camí.

El grup de la sortida al Moianès. Fotografia d'Ingrid Vives

El temps necessari per a orientar-nos i reagrupar-nos no ens va permetre arribar a temps a les coves del Toll per a visitar-les, tal com estava previst inicialment. L'alternativa fou un dinar i una migdiada a l'ermita de Santa Coloma de Sàssera. Amb el sol al cap i fora del vent estàvem la mar de bé i podíem gaudir de bona vista i un entorn agradable.

Després del dinar, el nostre camí es dirigia cap al sud, però no vam necessitar ni dos-cents metres perquè el grup ja s'hagués dividit en dos i cadascú agafés el seu propi camí! El reagrupament fou relativament ràpid i tot junts vam seguir pel camí del torrent de Fontscalents fins a prop de Castellterçol. Allí vam agafar el GR177.3 fins a Castellcir, i vam passar per les cases troglodítiques, és a dir, incorporades a la paret (baumes), de les Esplugues. A Castellcir vam comprovar que no havíem perdut ningú del grup i, amb una beguda ben fresca en el bar de Castellterçol, vam veure com el Barça estava una mica desorientat al Bernabéu. Bé, no havíem perdut gaire. Gràcies a tothom per participar a l'excursió i fins a la pròxima.

Barend i Ingrid

Fitxa tècnica:

Castellcir (790 m) - castell de la Popa - Santa Coloma de Sàssera - Esplugues - Castellcir

Distància: 19 km

Desnivell: 850 m (acumulat)

Dificultat: camí sense indicacions ni senyalització (mapa i brúixola imprescindibles)

Mapa: *Moianès* (1:30.000), Ed. Piolet

BAC DE SETCASES (1.700 m)

19/02/2005. Curset d'iniciació 2005 +/- 350 m; 1 h de pujada, 4 h de pràctiques (saber renunciar a temps, recerca amb

Arves, civeres, perfils de neu...).

Tocava anar a Mentet des de Vallter... Al pàrquing bufa el vent, la visibilitat és dolenta, neva una mica... Estem amagats dins els cotxes digerint la renúncia al nostre objectiu... Segurament la consellera Tura és a la portella de Mentet impedint el pas i si ens la saltem és capaç d'enviar-nos el torb! Bé, això és un curset, i encara no hem fet la classe de "mai enrere". Així que decidim fugir del temporal de nord i baixem a Setcases, on des del mateix poble, a 1.280 m, ja és possible sortir amb esquís als peus.

Pràctiques curset, civera amb esquís. Fotografia de Jaume Jubert

Creuem el Ter i el torrent de Vall-llobre i ens enfilem seguint el GR11 que porta a Molló pel coll de Lliens. A 1.600 m el bosc s'esclarissa i ho aprofitem per a fer pràctiques de recerca amb Arva i muntar un parell de civeres. Neva. Mentrestant, l'Enric ha anat a buscar una placa de vent i ha preparat el terreny per a fer un complet perfil de neu: globalets, gradient, grans grossos, isoterma, duresa, temperatura... Bé, això està estable!

Les hores passen ràpidament i la nevada s'intensifica. Deixem el proper puig de les Agudes, de 1.976 m, per a un altre dia (val la pena tenir-lo en compte, com a excursió de dues horetes, quan el vent et fa fora d'Ulldeter). Iniciem el descens, no pel fàcil camí, sinó pel bell mig del bosc... i fins i tot fem una mica de gana, que matem a Sant Quirze, on ja estem abonats.

Pujant al Bac de Setcases. Fotografia de Jaume Jubert

Tot i el mal temps acabem el dissabte amb més ganes d'esquí de muntanya que no el començàvem! Bones traces!

Jaume Jubert

+ a: <www.cegesqui.com>

<<http://es.groups.yahoo.com/group/cegesqui/>>

PUIGMAL DE LLO

I quina raó que tenies, Arseni! Avui era un dia per a escalar al sol i no per anar a la neu! Neu!? Quina neu? La Cerdanya està pelada, pelada! No hi ha gens de neu! Risc 5? Devien voler dir 0,5, perquè ja se sap que sempre pot caure una pedra o algun bromista pot recollir la neu que queda i fer una bola i tirar-te-la... Només hi ha neu a les pistes! i encara en no totes... Ostres, venint de la Vall d'Aran i veient això... quin desastre! Mare de Déu, Senyor! Potser cap a Andorra i l'Arieja... Bé, allà crec que sí. A més, avui n'hi estaven posant. Conyes a part, què carai li passa, al Pirineu oriental, que sempre hi fa aquest vent? Tal com cau la neu sempre l'escombren a ventades. Només en queda a zones baixes i a les pistes, on la poden trepitjar amb les Ratracs.

Bé, anem a les nostres coses: quin dia avui. A vegades improvisar surt bé, però a vegades no tant. A les set del matí ja haviem esmorzat a Ripoll per tirar cap a Prats de Molló i pujar al Roca Colom. Pensàvem que així no tindríem perill d'allaus. Ingenus de nosaltres... Allaus... i de neu, pensàvem... Comuniquem amb els companys i companyes del CEG i decidim anar amb ells/elles al Puigpedrós, i quedem per trobar-nos a un bar de Ger. Imprevistos de la carretera provoquen una descoordinació en la trobada i, després de verificar el marro que hi ha amb el temps al Puigpedrós, que la pista està tancada al mateix Meranges i que ja són quasi les deu (ja fa cinc hores que ens hem llevat i encara anem amb pijama!), girem cua i ens decidim pel Puigmal. Ens creuem amb els companys i companyes que pugen, però en un revolt i no podem parar. Mòbil a l'instant i diuen que també vénen.

A la sortida de la Guingueta d'Ix descobrim un amagatall dels bandolers francesos (allà en lloc de gossos són gen... gendarmes), on tenen una cua de cotxes esperant per pagar el paperet que ben segur que serà més car que l'etiqueta que els col·locaran a les pistes a l'anorac. Truquem de pressa als amics i amigues que vénen darrere per avisar-los... però no vénen darrere! Han vist el marro que s'apropa al Puigmal des del nord i prefereixen anar cap al Puigllançada. Nosaltres ja en tenim prou, de dubtes, i seguim cap al nostre objectiu.

Pàrquing de l'estació d'esquí, que és ple de personal amb ganes de cues. Mirada al Puigmal. Mirada entre nosaltres. Pregunta absurda: “Hi veus neu?” Resposta evident: “No!” Exclamació: “Però si és tot de color marró.” I, ja ho veus, marró per terra i “marró” que ens ve al damunt amb el temps.

Canvi ràpid i estratègic: Puigmal de Lló. Dintre de la coma no hi mancarà la neu. I cert! Aquí es nota l'experiència... almenys l'experiència en cerca de neu perquè l'experiència en meteorologia no es nota gens. Però, amunt! Comença a rebufar, comença a ventar i arriba el torb! Ara el “marró” és metàfòric, perquè només es veu color blanc per arreu... I això vol dir fins i tot on penses ara... perquè ni el millor gore evita que la neu es fiqui allà també. Però nosaltres, amunt! I és que el vent ens ve del darrere i no ens adonem que de cara avall el vent ve de cara i no veus absolutament res, a la vegada que se't gela el nas. Trobem un grup que intenta baixar i van realment fotuts. Penso que són uns passerells, que no n'hi per tant... I nosaltres, amunt. Ara pel mig de la pala perquè a la dreta la poca neu que hi ha s'esllavissa.

Arribem al coll que hi ha a uns deu minuts sota el cim. Sé que és el coll perquè els esquís ara baixen en lloc de pujar... Ara el torb és... això: torb... I fot un fred que pela i la neu segueix entrant allà... o ho sembla, perquè cada vegada els tenim més plens. S'ha acabat. Punt. Jan'hi ha prou. Cap avall. Fora pells, fora raquetes. Esquís i snow calçats i mirant cap avall. Avall? Sí, sembla que es mouuuuuuennnn... Plof, ja hem saltat la cornisa. Parem i esperem que el torb reposi, però el maleït no es cansa de bufar i seguim baixant sense veure res de res de res. Tot blanc. Que bonic tan blanc... Blanc arreu menys a terra, que és ple de pedres. Avall. Neu, la que hi ha, del tipus tutti frutti (veus, d'això, al Valle no en tenen; allà tota és nata). Pols guapíssima, crosta, ai que caic, dura, pols, gelada, ai que torno a caure... i pedra crash. I així anem perdent alçada i millorant les condicions i també la neu, que a la part baixa és molt millor.

Al cotxe ens descongelem per etapes (penso que el cotxe del Xavi no passarà la ITV com a microones). Carai, quin mal els dits de les mans en escalfar-se! I després els dels peus... I un cop a Santa Leocadia (qui va batejar aquest poble es va quedar ben descansat) passem a veure els amics Albert i Cristina, que hi tenen un niuet molt acollidor, i ens delecten amb un aperitiu on no falta la bóta, magistral bóta de vi que retorna el meu cos a la realitat terrenal. La resta de companys i companyes estan dinant a la Molina i ens diuen que tampoc han tingut millor sort que nosaltres. I és que avui era dia per a escalar al sol. Quina raó que tenia l'Arseni...

Coll sota el Puigmal de Lló. Uns 2.700, suposo, perquè no es veia res. Desnivell... doncs, això: uns 700 metres. Horari de pujada: una hora i quaranta minuts. Horari al “cim”: 10 segons. Horari de baixada: un segle i mig. Expedicionaris: Xavier Bibiàn (“surfer/raqueteru”) i Pere-Joan Bosch (clàssic esperant de reciclar-se al càrving de muntanya). I el vent, al vent, la cara al vent...

Pere-Joan Bosch

PIC DE COMA D'OR (2.826 m)

Pirineu Oriental. Expedicionaris: Pilar López, Xavier Bibiàn i Pere-Joan Bosch. Des de Pimorent. Desnivell: 906 m. Horari de pujada: 3 h 30 min, aprox. Neu entre excel·lent i nul·la.

Ja hi tornem a ser: cap a la Cerdanya... I és que en un sol dia no es pot anar a gaire llocs... L'aproximació ja es comença a fer massa habitual. Plena de trampes i dificultats posades pels gossos de Tura. Ens hem escapat per un pèl d'una bona foto a Mollet. Aprofito l'avinentesa per donar les gràcies a l'amic anònim que s'ha endut el recordatori davant nostre i que ens ha permès veure el flaix a temps. Veus com ens cuiden? Ara ja ens hem despertat de cop. Més endavant, a la Gleva trobem unes altres víctimes. Suposo que devien haver celebrat quelcom no autoritzat pel “bufòmetre” i me'ls tenien refrescant-se. Que fort! Amb el parany posat al cotxe, els incauts estaven covant-la a −5 °C! Suposo que quan han tornat els gossos els deuen haver donat una copeta de conyac per reanimar-los... i, au, una estoneta més a pair-la... i un altre cop caixa per a la

HAUTE MAURIENNE

Hola a tothom. Primer de tot un record per al company que ens ha deixat. Almenys un petit homenatge en forma de *piada*...

Piulada de la Santa Setmana Santa a l'Haute Maurienne (jo li'n diria *piada*, però com que qui la fa efectivament és en Pere Joan deixem-ho així).

Dimecres

Sortim de BCN a quarts de vuit del vespre. Parem en una àrea qualsevol al sud de França i que està tancada. Arriben dos cotxes de BCN i, ves per on, són els companys i companyes del CEG que van al Thabor. Fem un cafè junts a la propera àrea oberta i adéu! Dormim en un Fórmula 1 a Grenoble.

Dijous

A quarts de dotze sortim de Bonneval-Sur-Arc per fer la travessa de l'Haute Maurienne. Molta calor (16 °C!), temps mediocre i neu podrida... i una xoriçada fins al refugi Carro (2.759 m). L'acaben d'obrir i està tot cap per avall. Una guarda molt simpàtica ens diu que serem uns vint-i-cinc, però el temps empitjora i es posa a nevar. No puja ningú... o sí! Una parella arriba de Val d'Isère enmig de la nevada. “Bon jour! Comme ça va? Quelle est votre nom?” “Laia i Eduard.” “Caram! Si sou catalans!” Finalment en tot el refugi només hi som els guardes i cinc catalans intrèpids. Bon menjar, comoditat, bona companyia...

Divendres

Ha nevat una bona part de la nit i el dia ara és esplèndid. Ha baixat la temperatura i la neu està de pel·lícula. Davant nostre una immensitat de muntanya completament verge. Ni una sola traça. La guarda ens desaconsella seguir la travessa perquè el descens del coll de Trièves està en condicions molt perilloses i decidim canviar de plans. Pujarem amb els nostres nous companys al cim de la Levanna Occidental (3.593 m). Arribem a l'estret cim, on hi ha una andròmina de ferro i una vista espectacular. Girant el cap veiem l'Albaron, el Gran Paradiso al costat mateix (hem de pensar que tenim un peu a França i l'altre a Itàlia i els dos a la Savoia), darrere surt el Cervin i a la seva dreta el Mont Rosa, el Gran Combín, les Jorasses, fins i tot la punta de la Dent del Gegant... i, és clar, el Mont Blanc. I abans de desnucar-nos de tant girar el cap encara ens impressiona la imatge de la Gran Casse i el Mont Viso... Quanta feina per fer encara! El descens no te l'explico per ser considerat amb tu. Tampoc hi hauria paraules per a descriure'l: només crits i expressions obscenes, expressives del que es sent lliscant per un tou de neu pols verge-alpina acabada de caure i sota un cel blau. Només per aquesta estona ja es justifica tota la “moguda”. Al refugi ens instal·lem a fora, on hi ha qui gosa prendre el sol només amb pantalons. Haviem de marxar, però decidim que ens quedem un dia més!

Dissabte

Avui hi ha una mica més de gent al *refu*. Un francès està mig morint-se i això ens permet veure de prop com aterra l'helicòpter que porta el metge per a ressuscitar-lo. Emoció de bon començament. Avui el dia és un fàstic: està tapat i neva, però els intrèpids decidim tirar amunt igualment, cap a la Grande Aiguille Rousse (3.482 m). El temps ens

té pietat i va canviant. Tan aviat hi ha boira i neva com surt una mica de sol. L'espectacle dels jocs de llum i boires entre les muntanyes és digne de cobrar entrada. Una forta pujada amb els esquís a l'esquena al Col du Montet i ja ens queda molt poc... però hem de pujar una inclinada pala de neu sobrecarregada. Com diu l'Eduard, és un cas de llibre: mig metre de neu pols, uns centímetres de buit i una base de neu dura. Allau a la carta. Intrèpids però no suïcides! Decidim pujar per una aresta de roca fins a un cim que surt al mapa com a cota 3.343. Al Pirineu seria un cim prou digne, però aquí ens deixa una mica frustrats. De totes maneres, fer cim en un dia com aquest... Al Coll du Montet ens acomiadem de la Laia i l'Eduard, que baixen cap al refugi Prariond, i nosaltres ens disposem a baixar fins a Bonneval. Una pila de metres de desnivell, on trobem de tot: neu boníssima, neu pesant, neu acceptable, neu podrida... i una perdiu blanca!

La previsió per a demà és d'un temps nefast i decidim anar cap a Modane per dormir-hi i l'endemà fer algun cim per allà. Dormim a Ché Cathrine, el repòs del guerrer: una *suite* amb tres habitacions i dos banys, dvd, sauna, Spa, i un sopar amb aperitiu *savoïard* abans de començar... Això sí, que són vacances!

Diumenge

No ha parat de ploure en tota la nit, i segueix plovent. Per si fos poc, ens hem llevat una hora tard: ningú recordava que ha canviat l'horari d'hivern! Ens diuen que hi ha *brouillard* per sobre dels 1.800/2.000, que de fet és on comença a nevar. Ens cruspim un esmorzar digne del lloc on som i, au, cap a casa, on arribem a mitja tarda.

Resum

Alps de Savoia. Haute Maurienne. Parc National de la Vanoise. Refugi Carro (2.759). Uns 1.000 metres de desnivell i una pila de quilòmetres de distància. 0 metres de baixada. Unes 5 hores.

Levanna Occidental (3.593). Uns 800 metres de desnivell de pujada; ídem de baixada i unes 3 hores.

Cota 3.343 (Pointe du Col du Montet?). Uns 1.000 metres de pujada (uns quants sifonassos) i uns 2.000 de baixada.

Gîte Ché Cathrine (s'escriu així). 10 metres de baixada i pujada a la sala del menjador (unes quantes vegades).

Components: Ricard Martínez, Arseni Lago, Pere-Joan Bosch, i, en una bona part de l'excursió, Laia Salguero i Eduard Torà.

Ricard Martínez

NOARRE-CERTASCAN

Participants: Ariadna, Bet, Marina i Neus. Noarre - refugi de Certascan - pic de Certascan Nord - Tavascan

Després d'una ascensió fallida al pic de la Coma del Forn per mal temps (pluja, neu terriblement humida), ens retirem a remuntar la pista de l'estació d'alta muntanya Tavascan - Pleta del Prat (+/−380 m), poqueta cosa, però hi coneixem l'Enric, que treballa mesurant el risc d'allaus i ve de fer el perfil de la franja nord-pallaresa a l'estany del Diable. Fem una baixada prou digna per la pista.

Miss Corse 2005.
Fotografia de Jaume Jubert

d'unes gorges convertides en canó nevat fugint del marro - eslàlom pel bosc - refugi Manganu. +750 m, – 1070 m, 5,15 h, rècord horari!. Compartim el refugi amb tres alemanys veterans que temps era temps van fer la travessa, fa 20 anys! Ens informen que un grup de quatre valencians també l'estan fent i van una etapa davant nostre.

Dimecres. Refugi Manganu (1.600) a Castel du Verjhu (1.405).

Descens fins a Col Bocca d'Acua Ciarniente (1.570) - visita a la Bergerie (o quasi *duty-free*, segons comentari dels tres alemanys veterans que ens hem trobat al *refu*) - altiplà de Campolite (1.620) i preciosa travessa pel mig de vells boscos de roures centenaris morts - pujada al cim d'en David - Col Bocca a Reta (1.885) - Capu a il Tozzu - intent de descens per la pala que la s e t m a n a passada, segons els alemanys, estava a vessar de neu - “encigalada” pel bosc - Gîte Castel di Verghio (1.405). +809 m, – 1.105 m, 8 h.

Amb la Paglia Orba al fons. Fotografia de Jaume Jubert

Dijous. Castel di Verghiu (1.405) a refugi Tighettu (1.685).

Emboscada matinal fins a les Bergeries de Radule (1.370) - cascada de Radule - comencen uns engorjats - creuem el riu i remuntem la vall - (1.545) tornem a creuar el riu - fantàstica ascensió tot remuntant la vall; passem les runes de Tula amb la vista del refugi Ciotulu di i Mari a la capçalera de la vall - ens desviem, però, cap a la Bocca di Foggiale (1.960) - descens pel barranc di Foggiale fins a on podem i fem el saltimbanqui per a creuar el barranc - caminada - remuntada de la vall de Calasmina fins a les Bergeries de Ballone (1.440) - continuem l'ascens fins al refugi Tighettu (1.685), on l'única allau que hem vist en tota la travessa juga a favor nostre i ens ofereix un oportú pont de neu per a creuar per enèsima vegada el barranc! Fantàstic emplaçament i immillorable vista de la vall!

Divendres. Refugi Tighettu (1.685) a Monte Cintu - Asco.

Altipla de Campolite (4a etapa)
Fotografia de Jaume Jubert

Remuntem el barranc de Stangi amb diverses opinions sobre la traça a seguir - Punta Crucetta - flanqueig sobre les pales del llac de... (?) - Pointe des Ébulis - tram final fins al Cintu pel vessant S de

l'aresta... tot deixant una traça com una autopista! Fem el cim més alt de Còrsega i punt culminant de la travessa. Llegim elllibre de piades i una colla de catalans hi ha estat fados o tres

De camí a la Punta Crucetta (6a etapa)
Fotografia de Jaume Jubert

Monte Cinto 2.706m. Fotografia de Jaume Jubert

dies, però intuïm que som els únics pirates que estem fent tota la travessa integral! Visca cegesqui! I els valencians... no han fet cim? Gaudim de la vista i ens freguem les mans amb el

magnífic descens que ens espera, que al final resulta més delicat del que semblava. Ens trobem els valencians atacant de pujada el cim pel vessant del descens (!): fa dues etapes que havien renunciat a la travessa per les males previsions meteorològiques! Baixem com podem, els uns amb més fortuna que els altres, per la vall de Manica sota les belles roques de Mulettes - emboscada i “patejada” final pel bosc - viacrucis a l'estil esquiador per a rematar fins a Asco (és Divendres Sant i en lloc de la creu i descalços ens fem el nostre personal viacrucis amb botes i carregant esquís i motxilla uns 7 km carretera avall). Arribada apoteòsica final al nostre estimat *gîte*, on la parella que el regenta des de l'inici de temporada ens *soigne* (o ens cuida) d'allò més bé. Sopar de campionat! +1.400 m, –2.300 m, 12 h: **rècord de fi de travessa.**

Dissabte

Gimcana de transports per a anar a buscar els cotxes al Col du Verghiu: taxi 4x4, tren (és un tren?!), bus... i visita a Corte.

Diumenge

Intent de turisme pel Cap di Corsica sota la pluja, i de cafè en cafè per Bàstia. Agafem el ferri a les nou després d'una magnífica posta de sol.

Dilluns

Sorpresa! Trobada improvisada a la Porta Catalana amb l'altra expedició de cegesqui que ve del Mont Thabor. Arribem amb prou temps per a menjar la mona a casa.

Pilar Vendrell

Tura. Bufa, hem tingut sort un altre cop, i no ens han enganxat per haver fet res d'allò que no saps que has fet però de què t'empaperen. Que dur que és anar a la muntanya! Però ara ja hi som.

A Puigcerdà hi fa un fred que pela i per fi s'hi veu molta neu i hi fa bon temps! Sempre surt el sol després de la pluja! És clar que els nostres governants ens tenen ben esporuguits amb la qüestió de les allaus (són uns exagerats!) i això ens redueix moltes possibilitats de guerra. Ens decidim per quelcom ben senzill però que per una vegada es deixi fer.

A Pimorent ens posem els esquís a –8 °C i amb una quantitat de neu i una qualitat que feia temps que no veïem per aquestes contrades. Enfilem cap a la coma d'En García. Avui sí! Estem contents... Arribem al coll i se'ns presenten els cims del pic Pedrós de Llanos i del Coma d'Or al davant, però se'ns presenten una vegada més a la ceretana, és a dir, sense neu! Com és possible? Amb la que ha caigut...! Però aquí no: el vent se l'ha endut. Fa un dia molt bo, fresc, seré i un bon sol, encara que per ponent es veu venir un bon marro, però és lluny encara.

Ah, no, aquest cop no ens fotran! No hi ha neu? Doncs, d'acord, tampoc hi ha esquís, però el cim no s'escapa. Malgrat el penós panorama visual, al final només ens traïem les fustes un curt tram sota el cim. Això sí, hem fet la clenxa a les pells i, a la baixada, en aquest tros, les soles dels esquís... Bé, que no em vull posar trist... Un cop superada la pala en qüestió la neu millora en quantitat i en qualitat. Neu pols i a trossos neu dura... com sigui, sempre neu bona per a esquiar.

Un cop al cotxe el sol s'amaga, i quan, després de la merescuda birra a Puigcerdà, enfilem el túnel del Cadí que forada el Moixeró (sort que el Cadí es diu Cadí perquè, si no, potser en dirien el túnel de jo què sé quina paraula més pronunciable en espanyol) i paguem la contribució a la Gene (que fins ara i amb sort havíem eludit dels gossos), ens trobem una senyora nevada que ens acompanya fins quasi a Barga.

Quin dia més rodó! I el diumenge he pogut celebrar una excel·lent calçotada amb bons amics al restaurant Ricard d'Alió, un bon lloc que us recomano. Això és vida! Fins a la propera!

Pere-Joan Bosch

PIC DEL CAP D'ANTOR (2.560 m)

24/2/2005. Components: Ton i David.
Desnivell: +608/–608. Dificultat: S2 (o S3 per esquivar els arbres).
Temps: nuvolositat variable, molt fred (–12 °C al matí).

La sortida que teníem pensada era pujar des de la vall de Ransol al pic del Cap d'Antor, crestejar fins al pic de Coma de Varilles, descendir per l'estany de Cabana Sorda (un dels indrets més bonics de tot el Pirineu) i baixar cap a la vall d'Incles. Sortim a les vuit del matí, amb una temperatura de –12 °C i un bon tou de neu pols. La sortida és des del final de la carretera que porta a la borda del Marticella. A l'inici, 200 m de desnivell per bosc, amb molta, molta neu. Un cop abandonem el bosc, continuem per falsos plans

fins a assolir fàcilment el pic del Cap d'Antor. Un bon esmorzar al cim ja que, tot i el fred, no passa un alè d'aire. La vista és excel·lent: a un costat la vall de Ransol, amb la Serrera al fons (objectiu d'una propera sortida), i a l'altre la vall d'Incles; al fons, el circ de Pessons i l'Ariège.

La cresta que porta a la Coma de Varilles està ventada i neta de neu, però aviat desistim de l'itinerari previst ja que a les pales de Cabana Sorda hi ha molta neu i unes plaques que no volem posar-nos per barret (i menys portant un Arva sense piles, gran error!). L'altre vessant, el de Ransol, està molt ventat i segur que rascariem esquís, de manera que la solució passa per tornar per on hem vingut. La primera part del descens és excel·lent: pendents suaus, amb algun arbre per aquí i per allà, 20 cm de neu pols sobre una capa de 150 cm de neu compacta. Un cop dins el bosc, algun tram de neu crosta fa que sigui difícil no acabar abraçat a algun arbre.

El descens, però, és ràpid, i les voltes maria eviten disgustos arboris. Un cop al cotxe, retorn al despatx i a treballar, que avui és dijous i els turistes volen esquiar. Ah, a Andorra hi ha molta neu, o sigui que podeu incloure-la a les vostres plans. Bones traces!

David Hidalgo

OPEN VALL FOSCA 2005

27/02/2005. Participants: Pili, (Daniel), Berta, Jaume i setanta i escaig equips més.

+800 m / –1.200 m; horari: molt poc els primers, nosaltres una mica més de tres hores; dificultat: l'itinerari és llarg, els

descensos de fort pendent, però els passos difícils o més drets han estat protegits per l'organització.

Itinerari: telefèric de Sallente (2.164 m) - pla de la Cort - Portella (2.293 m) - estany Tort - estany de Neriolo - pala Dellui (2.700 m) - estany de Neriolo - coll (2.441 m) - barranc de la Lora - pla de la Cort - GR11 - canal a Solana de Fossier - presa de Sallente (1.750 m) - pica-pica - massatges - dinar a la Pobla i molts premis i obsequis!

Abans que res, hem de felicitar l'organització de la cursa. El temps ha estat rúfol, amb vent fort i fred (–9 °C) i visibilitat regular al principi, que ha millorat al final. El dia abans s'havien muntat cordes per a pujar a les pales de Cubeso des de Neriolo (estany d'Eixerola - canal de Cubeso - pales de Cubeso, 2.784 m - estany d'Eixerola), i allargar el recorregut, però la nevada de la nit (15 cm) i el vent del matí han recomanat tallar aquesta part. Això sí, en totes les baixades (hi ha hagut tres canvis de pells) la neu ha estat pols, pols!

Gran cap de setmana de muntanya, doncs, amb el Campirme i la cursa, que us recomanem per a l'any vinent tant per l'itinerari que s'hi fa (inèdit cada any), com per l'ambient entre els participants, on hi ha lloc per a les

campiones del món però també per als que hi anem a passejar amb la traça feta! Bones traces...

... i acabo amb uns fragments d'un romanço escrit (i cantat) per Jaume Arnella. Dels futurs greens, forats i remuntadors als quals estem condemnats mentre no arribi una nova glaciació, ja en parlarem un altre dia.

Déu vos guard els de la terra,
Déu vos guard els vilatans,
benvinguts a la vall Fosca
turistes i estiuers.

D'aquí en diuen la vall Fosca
perquè està molt enclotat;
quan a altres llocs el sol brilla
pels d'aquí ja s'ha amagat.

Si veniu per Senterada,
la vall comença, per fi,
arribant a la Pobleta,
Pobleta de Bellvé.

I arriba fins a Cabdella,
que més amunt no és poblat,
només hi ha estanys i muntanyes
i potser algun isard.

Confiem en la vall Fosca
i en els homes que la fan,
les seves ganes de viure
i de tirar endavant.

I aquí s'acaba el romanço. Bona nit, jo ja he acabat.

Jaume Jubert

PIC DE CAMPIRME (2.633 m)

Pallars Sobirà

24/02/05. Participants: Pili Vendrell, Berta, Jaume i Àlex
Mariné.
+/-908 m.

Comença el que havia de ser una sortida austera. Hem dormita Cabdella. Per a esmorzar, te i magdalenes. Horari relaxat: demà hi ha compe i no ens podem cansar ni omplir massa l'estómac. A la vall Fosca hi ha molt poqueta neu i decidim anar cap a la zona de Tavascan. La sort és que en aquest horari els "bandolers" de la

Àlex en el descens del Campirme.
Fotografia de Jaume Jubert

Berta en el descens del Campirme.
Fotografia de Jaume Jubert

Gene estan fent el cigaló al bar i no donen problemes. Arribem a Sort i ens permetem el primer caprici: esmorzar dels d'abans (això sí, sense vi). Iniciem la travessa a les onze al refu de Pleta del Prat (algú demana per la possibilitat de comprar un forfet per una pujada; començo a tremolar...; de totes maneres, crec que ho fa per mi). Seguim la ruta normal per l'estany del Dimoni, amb la sorpresa de trobar moltíssima neu pols. L'últim tram, del coll al cim, està molt ventat, però el podem fer amb pells. Fem cim cap a la una, però no ens hi podem recrear molt: tenim el que podria ser un marro per barret. Malgrat les presses, res no impedeix que obrim una botelleta d'herbes dels Dolomiti. Baixada increïble: què dir després de dos mesos sense tocar els esquís i fer 700 m de neu pols... Llàstima de la visibilitat reduïda a la part alta.

Campirme. Fotografia de Jaume Jubert

La meva sort no acaba aquí i podem fer un bon dinar-berenar-sopar. Crec que algú, en les gestions del viatge, ha tingut un problema que es diu 3 %... Retiro el que he dit. Inscripcions dels bons (Pili, Berta i Jaume) a la cursa i jo a dormir, que encara sóc petit. Un record per en Daniel, que no ha pogut venir.

Àlex

SORTIDA DE PRÀCTIQUES DEL CURS D'ESQUÍ DE MUNTANYA

Integrants del curs: Agnès, Neus, Edu, Kristin, Ariadna
Monitors: Sergi, Eli, Ricard

Acompanyants: Oriol, Aureli, Imma

Recorregut del dissabte: (Setcases) pla de la Molina, coma de l'Orri (1.540) - estació d'esquí de Vallter (2.100) - portella de Mentet (2.409) - pic de la Dona (2.705) - vall de Mentet (2.200) - pont (1.460) - Mentet (1.550). Desnivell de pujada: 1.275 m Desnivell de baixada: 1.245 m Temps aproximat: 8 h

Recorregut de diumenge: Mentet (1.550), Pont (1.460) - cabana de l'Alemanya (1.940) - vall de Mentet (2.200) - Portella de Mentet (2.409) - estació d'esquí de Vallter

I, PER FI... CÒRSEGA!

Aquest any, després de buscar objectius, muntanyes i països on *foquejar* i de diverses maneres de plantejar la travessa i la ruta, un compacte *pack* de vuit esquiadors i esquiadores del cegesqui hem estat sis memorables dies de travessa per les muntanyes corses. Tot ha vingut de cara i ha sigut fàcil i fluid: la logística dels transports (cotxe, ferri, esquís-foques-pota, taxi, tren, bus), els itineraris diaris, els refugis i *gîtes*, l'estat de la neu, el temps, la companyia...

Durant sis jornades ens hem vist transportats en l'espai i el temps: de la muntanya del mes de març a casa a la muntanya corsa del mes de maig; a un lloc de relleus alpins o de Pirineu central, però on els indicis de vida i vegetació corregeixen l'altímetre virtual a les altituds reals d'entre 2.700 i 1.500 m per sobre del mediterrani blau i els mars de núvols blancs; en la més immensa solitud de la muntanya, on cal afinar la intuïció que proporciona l'experiència muntanyenca per a seguir el rastre, la traça i encertar el millor itinerari; en la més càlida acollida dels refugis obsequiats a qui en sap gaudir, amb oferta de menú personalitzat cada vesprada i amb servei de massatge inclòs; del *grand bleu* dels dos primers dies a la *meteo* incerta i variable de la resta, que ens ha ajudat a no acabar socarrimats i deshidratats i a no fondre la neu. Això sí, ruta NO apta per a qui

Terra a la vista!. Fotografia de Jaume Jubert

Refugi de Tighettu 1645m. Fotografia de Jaume Jubert

no li agradi: fondre's i sentir-se que tot és u amb la samarreta suada i la motxilla carregada, fer nombrosos canvis de pells, travessar barrancs i rius, posar i treure esquís, carregar esquís a l'esquena, anar amunt i avall, fer eslàlom pel bosc, la bona companyia, la incertesa del que hi haurà rere cada coll...

La ruta segueix com a base el GR-20, que a l'estiu es fa a peu de *refu* a *refu* (un *refu* per etapa). Nosaltres, prenent aquest itinerari de referència, hem

Bastia. Fotografia de Jaume Jubert

anat improvisant alguna variant sobre la marxa per poder gaudir dels millors descensos i triar l'itinerari més evident d'ascens.

Resum de la ruta

Col du Vizzavona a Asco: 6.144 m de desnivell de pujada, 7.015 m de descens i 46,15 hores efectives de ruta. Esquiadors: Carles, Roseta, Carme, Berta, David, Jaume, Roger, Pili.

Dissabte. 5.00 h BCN - Niça - Calvi en fantàstic ferri - 20.00 h Corte.

Diumenge. Col du Vizzavona (1.130) a refugi de l'Onda (1.430).

Coldu Vizzavona
- cascada dels anglesos (1.090)
- passarel·la Turtettu (1.490) - coll o bretxa Murtello (2.020)
- fantàstic descens fins a l'altura del refugi - petit repetició fins al refugi de l'Onda (1.430).
+985 m, -760 m, 5 h.

Cap a la Bretxa Murtello (1a etapa).
Fotografia de Jaume Jubert

Dilluns. Refugi de l'Onda (1.430) a refugi de Pietra Piana (1.840).

Bocca d'Oreccia (1.470) - carena i pujada pel fons de la vall a la serra di Tenda - flanqueig amb piolet i grampons sota la bretxa Bocca de Meta (1.955) - Punta Pinzini Corbini (2.020) - carena de Serra Bianca - descens per a aprofitar pales fantàstiques - pujada a Col Bocca Manganello (1.800) - refugi Pietra Piana (1.840).
+1.150 m, -850 m, 7 h.

Processó de Setmana Santa.
Fotografia de Jaume Jubert

Dimarts. Refugi Pietra Piana (1.840) a refugi Manganu (1.600) (etapa reina... o de pa sucats amb oli?).

Pujada fins a la carena per a canviar de vessant i llarg flanqueig fins al coll Bocca Muzzella (2.205) - Plateau de la Bocca Rinsa (2.150) - Col du Rinoso - magnífic descens per neu dura fins... ep!, fins a cota 2.000,

Sota la bretxa Bocca di Metta (2a etapa)
Fotografia de Jaume Jubert

flanqueig - ascens a Bocca du Soglia (2.050) - flanqueig pel costat de la cresta fins a la Punta Alle Porta (2.315) - flanqueig fins a la bretxa Capitelio (2.225) - descens trepidant pel mig

PICA DEL CANIGÓ (2.784 m)

19-20/03/05. Participants: Carles Zudaire i Eloi Figueras. Dissabte: pàrquing damunt el coll de Millères - coll de les Voltes - xalet de Cortalets - pica del Canigó. +1.850/−0 m; 4 h. Diumenge: Canigó - bretxa Durier - pic Barbet - Cortalets - Balag - pàrquing. +50/−1.900 m; 3 h.

Les barreres que posen a les pistes forestals del Canigó obliguen a forts desnivells, però la bellesa del massís s'ho val. Enguany encara hi ha un bon tou de neu per damunt els 1.600 m, cosa que contrasta amb el massís d'Ulldeter-Núria, que es veu força pelat per les ventades (curiosament, excepte la mateixa vall d'Ulldeter).

Primer provem la pista del refugi de la Molina, però al coll de Forn (705 m) ja hi ha barrera; ens sembla massa començar a carregar esquís a aquella alçada, enmig de brucs i farigoles. A la pista de Balag hi ha més sort i podem pujar fins a un revolt a 950 m d'alçada, per sobre el coll de Millères. Des de la carretera de Fillols, pista en força bon estat. M'han dit que a la pista de Marialles també hi ha barrera al coll de Jou (1.125 m). Nosaltres volem pujar per Cortalets i enfilem primer cap al coll de les Voltes amb esquís a l'esquena per un camí ben fressat i força solell. Al coll (1.838 m) entrem de cop a l'hivern i seguim ja amb esquís per la pista que puja de Balag, ben colgada de neu pols. Passem per la petita cabana de Cortalets (sembla en bon estat; obrir-la ens hauria suposat una bona estona de palejar) i arribem al xalet, amb el refugi lliure (a l'hivern) Jean Coderch al costat (19 places). Travessem els plans i enfilem els vessants del pic Jofre. Seguim amb esquís fins a la Portella (2.600 m). La forta inclinació de la pala final (i neu dura) ens aconsella seguir per les petjades properes a l'aresta amb esquís a l'esquena.

Al cim el vent ha fet de les seves i hem de palejar una bona estona per desfer l'aresta i tenir un replà per a dormir. Bo i la boirina, tenim un bonic capvespre i, a la nit, les estrelles i les llumetes de Vernet, Prada, Perpinyà, Figueres... Temperatura a −6 °C i gens de vent.

Diumenge baixem per la xemeneia fins a la bretxa Durier i flanquegem amb grampons i en lleugera pujada per sota el pic Barbet fins a una segona canal d'uns 30-35º que ens permet accedir al cim. Allà trobem un grup de Perpinyà que han pujat amb esquís des del refugi de l'Estanyol (1.486 m). També cal pujar a peu des de les proximitats de Vallmanya! El seu descens serà per boniques pales de neu primavera.

Nosaltres seguim ja amb esquís la carena de Barbet fins a un gran pedró i baixem per magnífiques pales de neu dura i neu pols a estones fins al xalet de Cortalets. Aquí la neu ja es transforma en primavera-humida, però des de la cabaneta de Cortalets seguim la pista, amb la traça endurida de raquetistes i algun esquiador. Per aprofitar la neu baixem pel refugi forestal de Balag (magnífic; 20 places, llar de foc, molta llenya), amb neu continua fins als 1.500 m i discontinua fins als 1.350 m. Després algunes dreceres amb marques de pintura groga ens permeten escurçar la pista fins al cotxe.

Bones esquiades!

Eloi Figueras

PIC DE BASSIERO

Participants: Manel Castelló, Manel Borrell, Joan Manel, Bet, Ricard i Imma. Punt de sortida: 1.520 m, 6.45 hores Cim: 2.894 m, 11.45 hores Desnivell: 1.300 m

Des del mateix Berenador de Gerdar (*refu*, diguem-ne, curios...), iniciem el recorregut per la pista que segueix al pàrquing. Ascendim per la vall de Cabanes, vall tancada, amb poca neu i la que queda encara gelada, cosa que comporta algunes relliscades. Arribem fins al llac de Cabanes, on s'obre la vall, que ens ofereix una magnífica vista. Seguim remuntant fins a creuar el llac de Cabanes de Dalt, des d'on ja es divisa clarament el cim. Fa un sol espaterrant que ens fa suar la cansalada, però que una vegada al cim ens permet gaudir durant una bona estona d'una vista magnífica...

El descens, per la pala de Cabanes, amb una neu molt bona, amb la qual podem fer piruetes i tot! Aquest recorregut va de cabanes, però jo no en veig ni una... Deu ser que el sol m'ha deixat mig enlluernada? Seguim el descens, amb una neu cada vegada més “pastosilla”, però tot i així podem gaudir d'una baixada fantàstica... fins a arribar de nou al bosc, on a part d'esquiar hem de procurar no menjar massa branquillons. Podem arribar esquiant fins al pàrquing, encara que en algun tros trobem una mica de pinassa. A la propera! *Fuete, fueteeeeeee*.

Imma March

ROC DE MADRES (2.469 m)

22 de març de 2005. Participants: Enric Faura i Manel Borrell. Punt de sortida: Odelló de Ral (1.510 m) Desnivell: 970 m. Dificultat: S2, * Temps: càlid, 8 °C a les set del matí, amb alguna ullada de sol i un lleuger vent al cim que refresca una mica. Estat de la neu: força transformada fins als 1.900 metres i entre podrida, gelada i transformada d'aquí cap a amunt.

Finalment, després de dos intents durant la temporada, en què per culpa del temporal del nord ens van obligar a canviar l'objectiu per un cim situat al vessant sud de la Cerdanya, aquest cop el mal temps ve del sud i el roc de Madres queda lluny de les precipitacions.

Sortim del poble d'Odelló de Ral, al Capcir, i a la sortida del poble ja comença la neu. Seguim la pista que flanqueja en direcció N fins a creuar el segon torrent per un pontet de fusta i remuntem l'altre vessant fins a trobar la pista que ve de Puigbalador. La seguim cap a la dreta en direcció novament al torrent, però abans d'arribar-hi trenquem a l'esquerra per a prendre una pista estreta amb marques de pintura groc-vermelles, que remunta el bosc espès amb unes quantes giragonses. Sortim del bosc a l'altura d'una petita cabana i remuntem tota la vall per aquest vessant fins al coll de Gavatxos (2.350 m). Des d'aquí girem a l'E i de seguida podem veure el cim, al qual arribem pels plans situats al vessant N de la muntanya. El cim més alt és el tercer dels que tenen una alçada similar i hi ha una cabana de pedra adossada al roc del mateix cim.

Manel Borrell

(2.100) - (Setcases) pla de la Molina, coma de l'Orri (1.540). Desnivell de pujada: 949 m Desnivell de baixada: 959 m Temps aproximat. 5 h

Bonic itinerari amb varietat de clima, tipus de neu, paisatge i estat d'ànim.

Sortim dissabte amb un solarro impressionant, tot acabat de nevar. Després de fer un petit eslàlom pels pàrquings de Vallter arribem a la Portella de Mentet. Canvi de temps: estranyament i tal com estava anunciat, entra un front i comença a nevar amb força. Temperatura: −6 graus. No fa vent.

En l'ascensió al pic de la Dona, la carena està pelada de neu i cal aprofitar les plaques que hi ha al sud. Pic de la Dona: −10 graus, neva fort i poca visibilitat. Ens tirem esquiant per la cara NE: neu molt incòmoda, fonda, encrostada i amb una capa de neu nova. Improvisem una classe avançada de voltes maria i diagonals.

A partir dels primers arbres de la vall de Mentet, neu pols fonda, molt bona i per a gaudir-ne (que és el que fem, vaja...). Continuem el camí de la vall fins a Mentet, on s'arriba esquiant, amb alguna pedreta que surt però amb neu suficient fins al mateix pont. No arribem de nit però quasi.

La Gite on tenim reserva és la casa més elevada del poble, o sigui, uns 150 m de desnivell amunt. Per sort, Mentet està tot nevat, encara neva i l'ambient és força bucòlic. Sopem a l'alberg-restaurant (a la Gite no fan menjar), tot molt bo i abundant (Eli, tranquil·la que ja arriba el segon!).

Al matí de diumenge reprenem la ruta de pujada directa a la Portella de Mentet i fem una megaesquiada fins al cotxe, amb la cara d'enveja d'alguns “pisteros”. A quins llocs que us porto, eh?!

Ricard Martínez

TUC D'ERA PINCÈLA (2.546 m)

Vall d'Aran

26/02/05. Amics: Lluís, Montse, Manel, Carles. Desnivell i temps: 1.100 m; 3 a 4 h d'ascens, 1,5 h de descens.

Punt de sortida: Bagergue (1.400 m).

Neu: abundant, pols en orientacions nord, crosta a la pala summital a sud.

Finalment, ja tocava, que poguéis pujar-hi. I això que no les tenia totes. Anàvem pujant cap als plans de Moredo i el poc cel blau que teníem al matí anava tapant-se per moments. Ja a les nou del matí, en sortir de Bagergue, tota la banda sud de la vall i les Maladetes més enllà estaven tapades per núvols grisos. Quan deixem Moredo i ens enfilem per la vall a l'oest que porta al coll, ja no es veuen els cims i les volves tornen a caure. L'ombra d'un altre intent frustrat torna a planar.

Però no. Sembla que para, sembla que es torna va veure el cim, sembla que s'intueix el blau sobre els núvols, sembla que surt el sol... Arribats al coll, abocats sobre el barranc de Corilha, sembla ja tot un altre dia. Darreres pales més sostingudes, sota cornises amenaçadores, i ja som a dalt. Varradòs es veu immaculat; el tuc Nere, una invitació a esquiar les pales verges. Són molts els cims que des d'aquí es poden veure, i són tants els que encara no hem esquiati!

Baixem pel mateix itinerari. El cel torna a caure sobre nosaltres. Neu pols; saltes sense voler. N'hi ha tanta que creuem el riu Unhòla per un pont de neu sense anar a buscar el pont. Arribem a Bagergue en plena nevada. Ens hem d'afanyar; la neu torna a agafar sobre l'asfalt.

Bones traces. Fins aviat, germans.

Carles Lluch

PIC DE SOTLLO (3.084 m)

12-13/03/2005. Participants: David, Jaume, Roger i Berta. Dissabte: +1.200 m / −100 m; 5-7 h d'ascens; PD+. Diumenge: +900 m / −2.000 m; 3-4 h d'ascens, 2-3 h de descens; D, S4.

Gran cap de setmana d'esquí de muntanya, per pales totalment verges i solitàries, només amb petjades d'isards i altres animals salvatges (com la garsa reial que hem vist!). Sortim dissabte a les cinc del matí, engegats amb el nom d'un refugi: Broate! (bé, el Roger pensava en un altre!). Cap de nosaltres havia estat abans en aquesta “llauna”, perduda més enllà del pla de Boavi, entre els pics de Broate, Guins de l'Ase i Sotllo.

Cim des del refugi, al fons. Fotografia de Jaume Jubert

Comencem una mica tard perquè les botes del Roger han decidit passar el cap de setmana a casona... Sort que a l'estació d'esquí de la Pleta del Prat lloguen material d'esquí de muntanya! Ens calcem els esquís al mateix poble de Tavascan, a 1.117 m, i els peus pateixen d'allò més per un terreny pla: és la pista que porta al pla de Boavi, que està tallada per dues allaus de grans dimensions. La imatge és espectacular.

Descomunal allau a Tavascan. Fotografia de Jaume Jubert

Un cop al capdamunt dels plans de Boavi, cal travessar el riu Lladorre i pujar per la riba e s q u e r r a , enlairant-nos pel mig d'una avetosa, i deixar a la dreta el camí que puja a

Baborte per la ribera de Sellente. Anem guanyant altitud per un pendent força inclinat per a superar uns enlairats contraforts que estrenyen el curs del riu. A uns dos mil metres ja podem flanquejar fins a arribar a la base del barranc, on han caigut allaus dels contraforts del vessant assolellat. Superem una cascada i una última graonada, després de la qual ja podem veure el refugi. Arribem amb les últimes clarors del dia, la lluna creixent i els estels preparant-se per a una nit clara, sense ni un núvol...

Diumenge ens l l e v e m relativament aviat, per començar a foquejar a les set del matí. Després de mirar-nos-ho una mica, decidim portar a terme el nostre objectiu: el Sotllo per l'aresta N. Des del mateix refugi, ens endinsem per les canals que pugen entre el pic de Guins de l'Ase i els Falsos Encantats. Una successió de barrancs, tubets i cubetes fan l'itinerari directe i ràpid fins al coll de Guins de l'Ase, on just davant nostre apareixen la Pica i el Montcalm. En lloc de baixar per l'altre vessant i anar a buscar el port de Sotllo, més fàcil, ens calcem els grampons i amunt per l'aresta nord (també dita dels holandesos, algú sap per què?). Són 200 m de desnivell per pales de neu, passos de roca i algun tram més aeri en el fil de l'aresta nevada.

Un cop al cim al·lucinem amb la vista: el Roi de Bellcaire i Bessies, la Pica a tocar, Certascan i Mont-roig, Aneto al fons i un llarg etcètera. I el descens? Quina passada! Del coll al refugi el pendent és molt obligat i cal anar per feina! La neu ens ho posa fàcil i gaudim d'una qualitat pols boníssima. A partir del refugi el pendent es fa més suau i la neu més transformada, fins a arribar al bosc d'avets, on altre cop la neu pols i algun isard ens acompanyen fins als plans de Boavi. Allí altre cop a foquejar en lleuger descens fins a Tavascan, on encara arribem a temps per fer un bon dinar.

Travessa memorable, de les que acabes en un estat d'embriaguesa, mescla de cansament i d'eufòria... Les

properes traces seran per Còrsega, on segurament ens esperen noves emocions! Bones traces!

Berta Alguero

PIC DE MONTPIUS (2.273 m)

Des de Casau, Vall d'Aran

13/03/05

Desnivell: +/-1.170 m. Horari: 4 h d'ascens (a ritme de gripós convalescent que estrena càmera digital); 1,5-2 h de descens, incloent-hi "encigalada" entre bedolls i pans a la pista.

Des del poble de Casau (1.100 m), a tocar del parador i ben a prop de Viella, guanyo alçada amb els esquís entre prats i ribes de freixes (compte el fil de les vaques). Agafo un tros la pista que puja al Santet fins al barranc que davalla per sota el Montcorbison. He de remuntar aquesta torrentera que puja sense descans dins el bosc de pins. Cal anar en compte de no atansar-se massa al Montcorbison, que cauen allaus! A mida que es guanya alçada i el bosc canvia a bedolls, cal decantar-se a l'esquerra i encertar el torrent que du al coll. Per terreny ja molt més obert i planer s'arriba al Santet, l'ermita al peu del Letasi. He de carenejar a partir d'aquí en direcció SW (compte amb les cornises) fins a arribar al cim del Montpius (2.237 m), amb grampons als peus i esquís a l'esquena. L'altitud és modesta, però el desnivell és de quasi mil dos-cents metres.

Excel·lent mirador: tota la vall al voltant i, darrere, l'espectacle de les valls d'Auba, l'Artiga de Lin, les Maladetes. Per al descens decideixo no seguir les traces dels esquiadors precedents perquè a aquestes hores el barranc de pujada és massa exposat. Deixo el cim per l'aresta est fins a guanyar les pales esquiabls del circ que es troba sota el cim. Pales amples i suaus amb neu entre excel·lent i acceptable segons orientacions. Vaig a buscar la pista que s'intueix a la part alta del bosc i la segueixo una bona estona (el bosc és massa dens per fer dreteres) fins a Casau.

Fins a la propera, amics. Salut per a tots.

Carles Lluch

Sortida d'esquí de muntanya pel Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici

12-13 de març. Participants: Edu, Kristin, Martin, Neus, Bjorn, Toni, Manel, Imma,

Lorena, Ricard.

Dissabte: desnivell de pujada 520 m, descens 430 m. Diumenge: desnivell de pujada 740 m, descens 1.130 m.

Sortim dissabte des del poble d'Espot tot utilitzant remuntadors mecànics, és a dir, Land Rovers, fins a la vora del llac de Sant Maurici. Travessem el llac i remuntem per la vall del coll del Portarró, amb una neu primavera i enganxifosa que obliga a parar diverses vegades a treure

els pans de neu dels esquís. Des del Portarró ens llancem per la canal que mena directament a l'estany Llong. Tot i el panorama de les allaus caigudes i de les plaques de vent, la baixada es fa agradable i ràpida. Finalment, travessem el llac per a sortir al bosc on hi ha el refugi.

Diumenge remuntem la via normal d'accés al Portarró. A primera hora estem a -10 graus. Del Portarró, pugem per la pala del pic del Portarró, amb tendència al nord, per evitar les plaques que miren al sud. Ascensió fàcil tot i que dreta. Fem cim tots plegats a les dotze. Descens amb neu primavera prou bona per a esquiar deixant bones traces. Arribats al llac de Sant Maurici, refem el camí del dia anterior i baixem pel camí d'accés al refugi Mallafré, a estones pista, a estones camps nevats. Arribem amb els esquís als peus fins a 200 m del cotxe.

Bones traces. Pas de Guia.

Ricard Martínez

PIC DE PADERNA

Diumenge 13 a les 8.03 h passem la barrera que hi ha a l'entrada de la pista de l'hospital de Benasc; teòricament, a partir de les vuit està barrat el pas, però avui ens hem aixecat amb una floreta al cul. Tanmateix, no cantem victòria: encara al pàrquing de l'hospital un tipus ens pregunta si tenim reserva. "No." "Entonces tienen que dar la vuelta y un poco más abajo hay un pequeño parking."

Bé, ja anem per feina. A l'hospital s'agafa la pista nevada, i després d'uns minuts cal desviar-se cap a la dreta i per allí es pot pujar per diversos tubs —solen haver-hi traces que van cap a un o altre. Nosaltres preferim pujar cap a l'esquerra. Aquesta és una zona ombrívola on la neu caiguda fa una setmana s'ha conservat molt bé, i ens olorem que a la baixada ens en podrem aprofitar de valent.

Superats els tubs, sortim a la part baixa del Vallón de la pleta de Paderna. Hem de continuar pel vessant de la dreta segons es puja, i cap al fons es flanqueja a l'esquerra per a assolir el coll de Paderna. Des d'aquí a peu per la lloma s'arriba al cim del pic de Paderna (2.622 m). Bona vista des d'aquest cim, havent fet un desnivell d'uns vuit-cents metres. És apropiat, doncs, per a una matinal, i té l'al·licient dels tubs, que quan a sobre els trobes amb neu pols llavors és una festa.

Acabem la jornada amb una barbacoa que assaborim amb la gana que ens ha donat l'esquiada. Hi hem estat: Josep M. Lloses, els germans Xavi i Juli de Lleida i jo mateixa. Adéu-siau. Traces ben dretes i sempre neu pols.

Rosa-Maria Salas Ricart

PIC D'ALBA (3.118 m)

Perquè, després de tantes penúries... que si mal temps, que si torb, que si manca de neu, que si muntanyes rodones i baixetes de la Cerdanya, que si..., en fi, que ja ens mereixem una mica d'esquí de

mundanya per a agafar gana per a la santa setmana que

maig-juny 2005

s'apropa... que tenim aquí ja! De fet, més d'un/una ja hi sou immersos.

Aquest cop hem anat cap a Aragó i un bon tros de carretera l'hem fet *overseas Catalonia*, raó per la qual no hem hagut de patir pels *gossos de Tura*. Un bon presagi per a gaudir!

Un *vivaquillo* al pla de Senarta i a 3 °C sota zero em demostra que la ploma que queda al meu sac no dóna l'abast per a tanta feina... i passo la nit del lloro, lloro congelat, vull dir. Però per sort la nit és curta, perquè encara no és de dia quan enfilem cap a l'hospital de Benasc, on curiosament no es veu cap activitat muntanyenca.

Pugem sols! Quin luxe en aquests paratges! Seguim una traça molt marcada i anem per feina... tant per feina que quan ens adonem d'on som ja som completament fora del camí. Hem anat a parar a la vall d'Alba, en lloc de la de Padernes, per on volíem pujar al Maladeta occidental. Coi de militars! Més tard sabem que les traces tan marcades són d'una cursa que els militars d'Osca havien fet dies anteriors. De fet, encara trobem algunes banderetes d'aquestes que diuen que s'han de treure després de les curses i en un control hi ha una pila de taronges congelades i incomedibles que ens fa pensar que estem escalant al Ponoig... Hauríem hagut de veure que les traces no ens duïen a bon port, però, en fi, que aquí som.

Tanmateix, veterans com som, hem resolt la situació amb una ràpida i encertada presa de decisions. Maladeta? *Whay?* Pic d'Alba. *Whay not?* Ja ens tens traient esquís i enfilant una dreta canal que ens porta a una cresta, la qual ens deixa a la sortida del corredor de la via normal del pic d'Alba. D'allà, amb millor traça i a peu cap al cim. Al cim trobem el primer ser animat del dia. Un xicot del País Basc, de Bilbao, "para concretar" (*sic*). Va amb raquetes i pretén pujar a l'Aneto. Ha, ha! Sempre n'hi ha un de pitjor que tu! Quina desorientació que porta! I amb una motxilla carregada per a sis dies a l'esquena! i amb raquetes... de Bilbao, *para concretar*.

Baixem amb grampons, per prudència més que per necessitat, fins al final de la segona canal i allà comença la justa recompensa. Tota la vall de Paderna, 1.400 metres de neu, entre bona i genial, per a nosaltres sols. Només trobem un grup de tres *maños* que pugen. La resta: sol, neu, muntanyes impressionats... tot per a nosaltres! Arribem fins al mateix cotxe, que hem deixat furtivament al pàrquing per als clients de l'hospital de Benasc, amb els esquís als peus... i només són les dues!

Tot i parar a fer el *bocata* a Graus i anar xino-xano, a les set ja som a casa... i demà és diumenge! I quin dia! Ja era hora!

Resum: Pirineu central. Massís de la Maladeta. Pic d'Alba (3.118), uns 1.400 m de desnivell. Pujada per la vall d'Alba i baixada per la vall de Padernes. Cordada: Arseni Lago i Pere-Joan Bosch. Neu suficient i de bona qualitat. Perill d'allaus quasi nul. Dia esplèndid i temperatura alta (16 °C a l'hospital al migdia). Neu escassa en molts llocs del Pirineu. Cotiella, per exemple, està net de neu; vull dir sense ni un centímetre quadrat. Cap a la Vall d'Aran és on es veu més nevats.

Pere-Joan Bosch